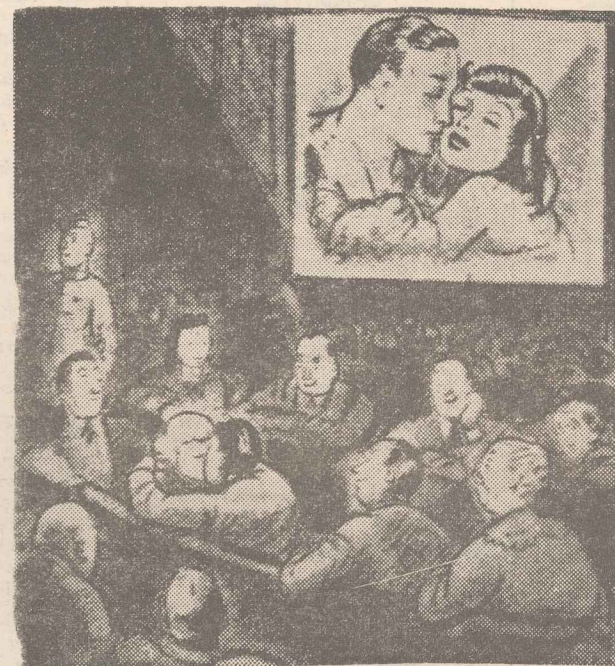

Δίγα λεπτά ενδυμιά!

"Αβολή μεταμφίσις"

—Οι γιατροί αναγκάζονται εδώ να ντύνονται σαν μάγοι, γιατί αλλιώς οι άγριοι δεν τους έχουν εμπιστοσύνη.

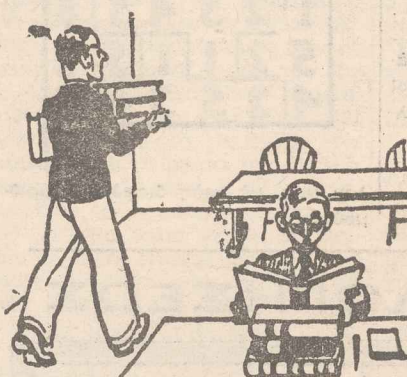

—Είδες, Κλεόβουλε, μ' αυτόν τον τρόπο, μπορείς να διαπιστώσεις αν οι ήθοιοι παίζουν στην άδελφη φυσικά.

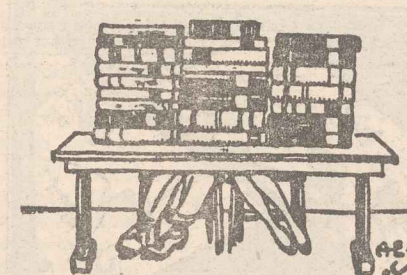
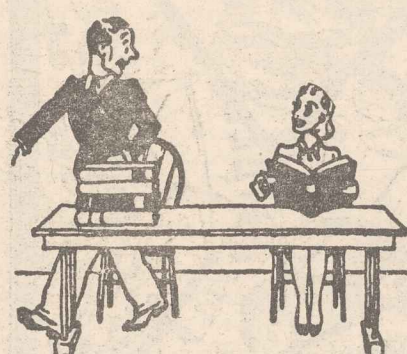
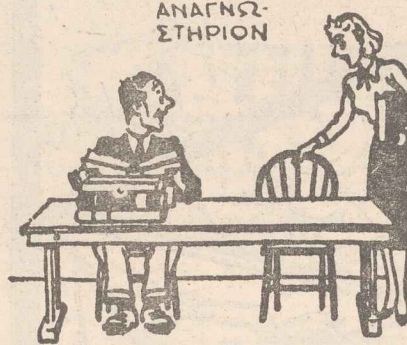

"Ένας είδημων"

—Υπάρχουν δύο ορθογραφικά λάθη στη λέξη "σεμινάριο".

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

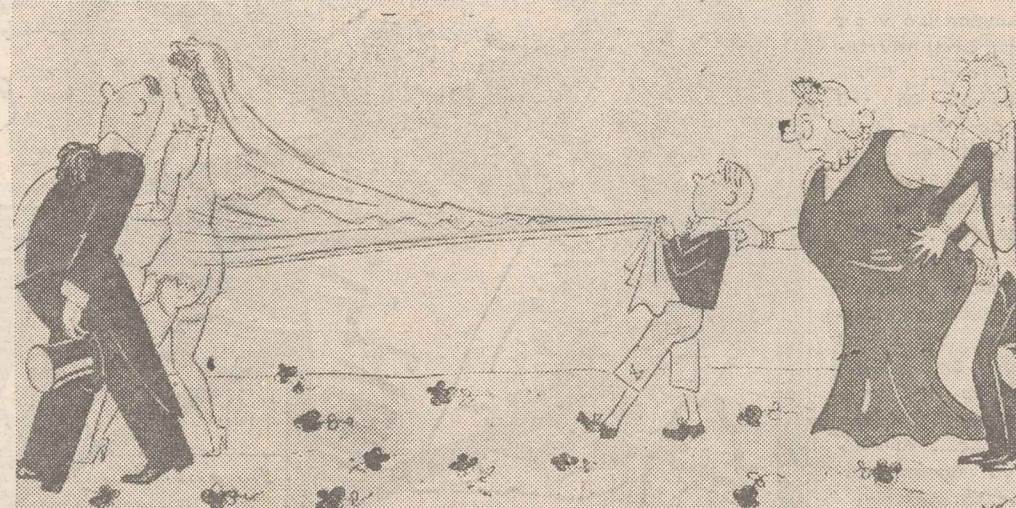

"Όταν συναντώνται, στη Βιβλιοθήκη, δύο νέοι πολύ μελετητοί..."

Φοβερή εκδίκσις

—Τα χάλασα με την Λουλού και τώρα πρέπει να εξαφανίσω αυτήν την καρδιά που έχαραξμε εδώ μαζί.

Γαμήλιος παρέλασις

—Γιὰ τ' όνομα του Θεού, Γιαννάκη, σου είπα να φέρεις ότι την ούρα πρέπει να την κρατάς χαμηλότερα...

Τι μπορεί να κάνει λίγο πιπερί στο μαντίλι

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Αθήναι
13 Μαΐου 1939
"Ετος Γ." Αρ. φύλλου 138

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ :

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

"Ένας λαός με αιωνόβιας πατριωτικές παραδόσεις"

Η ΒΙΑΣΥΝΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τα τρομερά αυτοκινητιστικά δυστυχήματα λόγω της μεγάλης ταχύτητας

ΟΤΑΝ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΑ

Μία περίεργη μελέτη γερομανού φυσιολόγου

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΖΩΝΕΣ

Πώς υπηρετούν οι γυναίκες στους σημερινούς στρατούς

Διηγήματα, έρευνες πρωτότυπες σελίδες, χιούμορ ανέκδοτα, παιχνίδια, εύθυμα και πλουσιωτάτη εικονογράφηση.

Π
Ε64

ΠΕΖΑ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

των μεγαλύτερων
ποιητών

Δ ΓΕΡΟΣ

(Του Μπουρέ)

Σ' ένα βράχο ανάμεσα σε άγρια
θα καλύπτανε, κοντά στη θάλασ-
σα, ένας γίγας.

Τρομερή ήταν η ύψη του γέ-
ρου εκείνου...

Και τα μαλλιά του κάτασπρα...
Γιατί έλλαινε ο γέρος στο βρά-
χο εκείνο καθισμένος...

«Έλλαινε γιατί θυμότανε τα
περασμένα»...

♦♦

— Θλίψη, πόνος, χαρά, αγά-
πη...

Μιά νύχτα άφαινε και τ' αρά-
δι! γιγάντια θάλασσα!

«Ω! θάλασσα ψυχρή και άπρη-
στή σαν την μορφή του τρομερού θά-
νατου»...

«Ο γέρος μένει ακόμη εκεί στο
ερέος»...

Και τα φαντάσματα του παρελ-
θόντος πετούν γύρω και του πνί-
γουν τη φωνή.

— Αγάπη... εκείνη η αγά-
πη!

Το κεφάλι σηκώνει ο γέρος
και 'σ' αυτήν κινείται ψηλά...

Τα δάκρυα παιδι στέρεψαν και
τα μαλλιά του άσπρισαν πάλι
πολύ.

Δεν είχε πειράζει γι' αυτόν
καμιά...

«Ο θάνατος μονάχα τον προσ-
μένει να τον πάρη»...

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕΣ

(Του Χέρντερ)

«Όταν η μελαγχολία πέσει γύ-
ρω στην ψυχή μου, έσένα μόνο,
ω! ωραία μου, στο νο μου ξανα-
φύγει»...

Και όταν τα ερόνια μύνοις απ'
τόν ήχο σου περνά... τα δάκρυα
μου κλείνουν τα μάτια...

Και δεν βλέπω πια!

♦♦

Και όταν ο ορατός άνοιξη και
τα μύδια χελιδόνια ξαναρχίζουν
τις φωλιές τους...

Απ' τον ήχο σου περνά άγρυ-
πνισμός μου...

Μά είναι ο ήχος παιδι έρμος
και συκοφαντεί...

Και του ορατού τό φως δεν
τόνε φτάνει...

Και τα χελιδονάκια τραπούν
να πετάξουν ως εκεί...

♦♦

«Έφυγες τώρα έσύ...»

Τώρα πια κατοικεί άλλοι με
τώ με την αγάπη την παλιά
μας...

Μαζύ σου όμως! Ω! ωραία μου,
έφυγες την ψυχή μου;

Γιατί;

Τα μάτια μου έσύ γιατί έπη-
ρες πέρα εκεί μακριά...

Και τώρα έσύ τυλιχό σε ανέ-
πνοια έδώ που μένο μόνος...

Και τώρα έσύ έδώ τυλιχό για-
τί μακριά;

Γιατί μακριά άγαπημένη;

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κι όμως είναι γλυκό το φθινό-
πωρο και την πίστη καρδιά του
έκείνου που θυμάται άγρια ν' α-
ναπαύει τις καλλιέργειες, συγγι-
νη ώμορροτερη ώρα όλων εκεί-
νων που υπήρξαν και τώρα πια
πλειόντων...

Πικρό είναι το φθι-
νόπωρο, μά τώρα πάει να σβήσει.

Στα γεμάτα κανέρι στεφύλια
που μαζεύουν καρπίζονται... (Ο ά-
νεμος μέσα σ' ένα στεναγμό, πήρε
το τελευταίο τριαντάφυλλο και το
στερνό του φύλλο... Άντιο, γλυ-
κά, σιγά.

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΝΑΣ ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΣ
ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ ΦΙΛΟΣ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΩΝ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

Οι Ιστορίες, που είχε ακούσει ο
Ευθύκιος Φωφί για τους ά-
παμπέμενους συζύγους τον εί-
χαν φοβώσει τόσο, ώστε το πτώ-
το μέτρο που έλαβε μετά τον γά-
μο του με την χαριτωμένη
Ζερμαίν ήταν να κόψει την κα-
λημέρα με όλους τους φίλους
του.

— Από έναν εκθρό σου, σκε-
πτόταν ο Φωφί, μπορείς να προ-
φυλαχθείς σε τέτοιες περι-
πτώσεις, αφού θα έχεις επί τέ-
λους, και το δικαίωμα να του
απαγορεύσεις την είσοδο στο
σπίτι σου. Μ' ένα φίλο σου ό-
μως είνε αδύνατο να ξεμπλέ-
ξεις αν δεν του κόψεις την πί-
τα από την αρχή...

Τις ώρες αυτές σκεφείτο το
Φωφί ήθελε να εξουδετερώση
άποτομα μια άπαμπέμενη της γυ-
ναίκας του.

— Άκούσε, Ευθύκιε, του είπε
μια μέρα η Ζερμαίν, Ξέρεις πο-
λύ καλά ότι σε αγαπώ και σε
λατρεύω. Όσο, λοιπόν, σου αγαπώ
και να υπάρχει στο μέσον, δεν
είνε ακριβότιμο να ζούμε συνε-
χώς μόνοι μας σαν κοκκί.

— Τι έννοεις, χρυσή μου;

— Έννοώ ότι πρέπει να κά-
νουμε πορεία και με μερικούς
άλλους ανθρώπους. Δεν έχεις
κανένα φίλο που να τον προσ-
καλούμε κανένα μεσημέρι εδώ
ή να πηγαίνουμε κι' οι τρεις
στο θέατρο; Μ' αυτόν τον τρό-
πο η ζωή μας θα αποκτούσε κά-
ποια ποικιλία. Δεν νομίζεις;

«Ο Φωφί δεν τόλμιζε να φέ-
ρει αντίρρηση, γιατί απ' ενός ά-
γαπούσε τη γυναίκα του κι' απ'
έτερου δεν τόλμιζε να της ά-
ναπαύει τις θεωρίες του για το
ρόλο που παίχουν οι φίλοι μέ-
σα σ' ένα άνδρόγυνιο, γιατί φο-
βόταν μήπως θίξει την αξιοπρέ-
πεια και την φιλοτιμία της.

— Έτσι, λοιπόν, ο Ευθύκιος Φω-
φί, που όλο τον πνιγόταν από την
φιλοτιμία, άρχισε να σκέπτε-
ται τη λύση του προβλήματος
που του δημιουργούσε η άπαμπέ-
μη επιθυμία της γυναίκας
του. Μία που η Ζερμαίν ήθελε
κάποιον τρίτο για συντροφιά,
έπρεπε να φέρνει, για καλό και

για κακό, στο σπίτι, τον πιο ά-
κινδυνο από τους φίλους του.

Πρώτον σκέφθηκε ο Φωφί τον
μικανικό των Δημοσίων Έργων,
τον Οκτάβιο Παγιώ, Ά-
μέσως όμως θυμήθηκε πως ο
φίλος του αυτός του είχε διη-
γήσει κάποτε ότι είχε ριχτεί στη
δοκυλογράφο του, τις οποίες
τά κάλλη, σύμφωνα με τη δι-
ήγησή του Παγιώ, ήταν ικανά να
συγκινήσουν κι' αυτόν ακόμη
τον Άγιο Αντώνιο.

Αποκλείεται αυτός, σκέφθηκε
ο Φωφί. Που ξέρεις αν ο πα-
λιάνθρωπος αυτός δεν έπικει-
ρήσει να επαναλάβει την ριχτή
πράξη του όταν μάθι πως η Ζερ-
μαίν ήταν πρώην δοκυλογρά-
φος;

Συλλογίστηκε ακόλουθους τον
Ίουλιο Ληρώ, άλλα γρήγορα
τον απέκλεισε κι' αυτόν, γιατί
θυμήθηκε πως ήταν χήρος εδώ
και δυό χρόνια.

— Δεν θέλεις να ζητήσει πα-
ρηγοριά της χηρείας του στην
αγκαλιά της γυναίκας σου; δι-
ελογισθή ο Φωφί. Ά, πάλι, πάλι
Πάντα τώλωνα πως αυτό ο χή-
ρος είνε επικίνδυνος!

Με τον ίδιο τρόπο και για δι-
σφοδρού λόγους ο Φωφί απέ-
κλεισε και πολλούς ακόμη φί-
λους του. Και ήταν έτοιμος να
καταργήση σ' έναν ιδιωτικό ντε-
κετά και να του ζητήσει έναν
καλό, τιμίο και ήπιο άνθρωπο,
όταν ένα όνομα ήρθε στη νη-
τή του: Έρνεστος Ντυβάλ!

Ά, δέσπο! Ο Ντυβάλ! Μά
πως διάβολο! το είχε ξεκάθως
πάλι το καλόδολο γεροντάκι! Αύ-
τός θα μπορούσε κάλλιστα να
είνε ο ιδανικός φίλος του άν-
δρόγυνιο. Τιποτά, απολύτως τί-
ποτα δεν θα είχε να φοβηθή α-
πό μέρους του...

Χωρίς να χάσει καιρό, ο Φω-
φί πήδησε επάνω σ' ένα ταξί
κι' έδωσε στον οδηγό τη διεύ-
θυνση του Ντυβάλ. Η υποχρέω-
ση του Ντυβάλ τον πληροφόρησε
ότι ο κύριος της είχε δυή από
νύχτες.

— Δεν πειράζει, είπε ο Φω-
φί. Ήθελα μόνο να του άφ-
σιω ένα γράμμα.

Κάθισε κι' έγραψε στον Ντυ-
βάλ ένα λιγλόλο σημείωμα:
«Αγαπτιέ μου και παλιή μου
φίλε,

«Η γυναίκα μου και εγώ θα
θεωρηθούμε πολύ ευτυχείς αν
μας κάνης την ευχαρίστηση να
περάσης αύριο το μεσημέρι, α-
πό το σπίτι να φέμε μαζί, θα σε
περιμένω με άμυπομονή».

«Ο παλιός σου φίλος
Ευθύκιος Φωφί».

«Ότερο από την επιτυχία του
αυτή ο Φωφί άπεφάσισε να μην
πάρη εκείνο το πρωί στο γραφείο
του, άλλα να γυρίση σπίτι του
και ν' αναγγείλη στη γυναίκα
του το «ευχάριστο νέο».

Ήταν τρομερά ευτυχισμένος που κα-
τάφερε να ευχαρίστηση τη γυ-
ναίκα του, συνδυάζοντας, χάρις
στον Ντυβάλ, το τερπνό μετά
του ώφελιμου.

Έφθασε στο σπίτι του και ά-
νεβαινοντας τριεπτά τα σκα-
λοπάτια έφθασε στο δωμάτιο
της γυναίκας του. Εκεί όμως
σταμάτησε απότομα. Κάτι παρά
ξενος όμιλιες ακούγονταν μέ-
σα στο δωμάτιο. Ο Φωφί κα-
τάφωσε να διακρίνη τη φωνή
της γυναίκας του που έλεγε:

— Άχ, σήεις με ακόμη στην
αγκαλιά σου, αγαπημένε μου!
Τι θα γίνονται, αλήθεια, αν δεν
δρακούσουν εσύ να με άποζημι-
ώσης για ό,τι μου στερεί εκεί-
νος ο πλάτης ο άνδρας μου!

Φίλανε με άκράτη! Πως όλα τα
άπορα σου μαλλιά φλάς πολύ
πιο ώμορφα κι' απ' τον πιο δυ-
νατό νέο! Πόσο σ' αγαπώ,
χρυσή μου!...

«Ο Ευθύκιος Φωφί δεν έά-
σταξε περισσότερο. Άνοιξε με
δύναμη την πόρτα και άμέσως,
λιποθύμησε!

«Ο λόγος της λιποθυμίας ήταν
πολύ άπλος. Ο δυστυχισμένος
Φωφί είχε δη την γυναίκα του
να βρίσκεται στην αγκαλιά του
αγαπημένου του καλπού του
φίλου Έρνεστου Ντυβάλ, που
τόν ζητούσε με το κερί για να
τον χρησιμοποιήση για ιδανικό
φίλο» δικό του και της γυναι-
κάς του!...

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μερικά ανέκδοτα

Το λαϊκό γνωμικό «κατά τον
πατέρα κι' ο γιός», διαψεύδεται
απολύτως άγ λάξη κανείς υπ' όψι
του την περίπτωση του Άλεξάν-
δρου Δουμά πατρός και του Άλε-
ξάνδρου Δουμά υιού. Γιατί είνε
γεγονός, ότι οι δύο Δουμάδες ή-
σαν ως προς τον χαρακτήρα και
της συνήθειας, δυό άνθρωποι εν
διαμέτρου αντίθετοι.

«Οσο σπάταλος κι' άκατάστα-
τος ήταν ο πατέρας, τόσο τακτι-
κός και οικονομός υπήρξε ο γιός
του.

«Ο Άλεξάνδρος Δουμάς υιός
συνήριζε κάθε ημέρα να άφιερώνη
ολόκληρη ώρα για να έάλη σε τά-
ξι τα έιδίλια του και τα χαρτιά
του. Ο πατέρας του κατ' ερώ-
ρες έλπιόντας τον, γινόταν έξω
πρεγών με το νοικοκυριό του από
πνέυμα του και έλεγε σχετικά με
άπληστία:

«Άλλοιμονο!... Αυτό το παι-
δί δεν θα καθάρωση να δημιουργή-
ση τίποτα καλό στη ζωή του.

«Απολύτως άγ γέρο Δουμάς
δεν μπορούσε να καταλάβη πως
ένας άνθρωπος, που ήθελε νύχνη
κάποια άξια κάθεται και σπατα-
λάει τον καιρό του με άνοησίες,
όπως έθεωρούσε αυτός την τάξη.

Αναφέρεται επίσης σχετικώς,
ότι ο Δουμάς υιός δεν ήταν μόνο
οικονόμος και τακτικός, άλλα κα-
νόνιζε όλη του τη ζωή σύμφωνα
με το έτος πρόγραμμα, που είχε
επάνω από το κρεβάτι του κρε-
μασμένο:

1) Να κύνης δυό ώρες περίπα-
το πεζή κάθε μέρα.

2) Να κομμάσαι κάθε νύχτα
έπτά ώρες.

3) Να πλανάιης άμέσως όταν
σου έρχεται ή διάθεση για ύπνο.

4) Να στήνουνται άμέσως μόλις
ξυπνάς.

5) να άρχιζιης την εργασία ά-
μέσως μόλις σηκώνεσαι.

6) Μη τρώς παρά όταν πεινάς
και μη πίνεις παρά όταν διψάς.

7) Μη μιλάς παρά μονάχα ό-
ταν πρέπει και μη λές παρά τά
μπα άπ' όσα σκέπτεσαι.

8) Μη γράφεις παρά ότι μπο-
ρείς να υπογράψης.

9) Μη ξεχνάς, ότι οι έλλοι
μπορούν να υπολογίζουν σε σένα
και ότι εσύ δεν πρέπει ποτέ να ύ-
πολογίζης στους άλλους.

10) Μη δίνεις στο γράμμα μεγα-
λύτερη σημασία απ' όση έχει.

Είνε ερνεστιά, όταν σε ύπρη
τη λήθρη όμως όταν σε κνή
σκάδω του.

♦♦

Μια μέρα ρώτησε τον Δουμά
υιό ένας γνωστός του:

— Είνε αλήθεια ότι ο πατέρας
σας έγραφε ολόκληρη περιουσία;

— Όχι, άπάντησε ο Δουμάς,
δεν την έφωρε αυτός του την έφα-
γα οι φίλοι του!...

♦♦

Ποιά διαφορά άρχαγει, διδά-
σκαλε, μεταξύ φίλης και έχθρας;
ρώτησε κάποτε τον Δουμά πατέρα
μια νεαρή γνωστή του κυρία.

— Η φίλη άκριβώς διαφέρει από
έχθρη, μεταξύ της ημέρας και
της νύχτας άπάντησε ο Δουμάς.

— Θαυμάσια! Και όμως, έσείς
βάζετε αυτά τα δυό αντίθετα αϊ-
σθητήματα να συνπαράγουν μέσα
στην ψυχή κάποιας ήρωίδας σας.

Μιστρού όμως να συνπαράγουν
η ημέρα και η νύχτα;

— Μη ξεχνάτε, κυρία μου, ότι
υπάρχει το λυκαγνί, το λυκά-
φως, υπάρχουν η έλλειψις του ή-
λιου και οι... έλλειψις του πνευ-
ματος. Της άπάντησε τότε γελών-
τας ο εύφους συγγραφέας.

ΕΛΩΝΤ ΜΑΡΞΕΚ

Συμμενη πάνω στη μηχανή
του αυτοκινήτου της,
η Αύρηλία, κουράζεται
πάλι να βρή τη βλάστη
που την άναγκασε να σταματή-
ση απότομα στον έρημο δρόμο,
μεταξύ Τσιβιτάσκια και Ρώμης.
Και δεν ήξερε, αν και αρκετά
έζηνη, ότι ο καλύτερος τρόπος
για να βρή τη βλάστη δεν ήταν
να την αναζητήσει, άλλα να δεί-
ξη το χαριτωμένο προσωπάκι
της σε κανένα σωφέρ, πιο έμ-
πειρον απ' αυτόν. Περνούσαν
τόσα αυτοκίνητα... Άλλά έτοι,
κάθως ήταν ακινητά, έκρυβε το
προσώπιό της και κανείς δεν μπο-
ρούσε να υποπτευθή ότι είκοσι
δυό της χρόνια και η νοστινιά
της. Έτσι, τα αυτοκίνητα περ-
νούσαν σαν σήτες, χωρίς να
σταματάνουν.

«Άλλά ο Νικόλας δεν έκοι-
το ίδιο. Ο Νικόλας, πραγματικός
ιππότης του δρόμου, σταμάτα-
ε πάντα και ρωτάει αν θέλουν
καμιά βοήθεια, όταν βλέπει κα-
νένα αυτοκίνητο σταματημένο.

«Άκούμ δεν περισσότερο, όταν
από το άδηλη γυναίκα, και μά-
λιστα μόνη.

«Ετσι η Αύρηλία βρήκε κά-
ποιον που με μεγάλη προθυμία
προσέφερε να την βοηθήσει
στην έρευνά της. Ούτε όμως ή
προθυμία, ούτε η ικανότης ώ-
φέλιπον σε τίποτα, γιατί το μο-
τέρ φαίνονταν εν άπολύτη τάξη.
Και όμως, δεν έννοοσε να πάρη
μηνός.

«Ο Νικόλας έπέμενε! Δεν ήθελε
να φωνή άνθρωπον στα
μάτια αυτού του κορτασιού (και
τι μάτια, θεέ μου!) και, εζο-
δώνοντας, τινάζοντας, φυσών-
τας, ενοχώντας την έντιμότητα
ότι εμενάλους την βλάστη και
το αυτοκίνητο ήταν αδύνατον
παιδιά να κουνηθή απ' Εκεί. Γι'
αυτό λοιπόν, καταδριμμένους και
μουντζουρωμένους, έπρότεινε τέ-
λος τις νέας:

— Νομίζω ότι το καλύτερο που
έχετε να κάμετε, είνε να τα
αφήσετε εδώ, να επιστρέψετε

ΕΡΩΤΙΚΑ
ΠΕΙΣΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΔΙΣΩΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΝΤΕ ΣΤΕΦΑΝΙ

τυπικός.
Και τις έδωσε το έπισκεπτή-
ριό του.

«Η Αύρηλία έδίδασκε: «Νικό-
λας Πολύτης», Έκαμε μια κίνη-
ση κι' έπαιε έγραψε μ' ένα
μούδιό τ' όνομά της στο πίσω
μέρος του έπισκεπτηριού: «Αύ-
ρηλία Μηνιάτα». Άλλά στο
κρυστάλλο, μπροστά στον Νικό-
λα, που το διάβασε και είπε γε-
λαστά:

— Πολύ ευτυχής για τη γνωρι-
μία.

«Επρόκειτοσαν κάμποσο χωρίς
να μιλήσουν. Μετά η Αύρηλία
ρώτησε:

— Καί σεις, είσατε άρραβα-
νισμένος;

— Όχι.

— Τι επάγγελμα έχετε;

— «Οδοντοίατρος. Άλλά δεν έ-
χω ακόμη μεγάλη πειρασία και
μπορώ να κάνω τέτοιες έκδρο-
μές.

«Οδοντοίατρος είπατε: Περι-
εργο!

— Γιατί σας φαίνεται περι-
εργο;

— Γιατί αύριο πρόκειται να πάω
σ' έναν οδοντοίατρο.

«Έφθασαν στη Ρώμη. Η Αύρη-
λία βέλησε να στείλη άμέσως
να ρυμουλκίσουν το αυτοκίνητό
της και μετά να πάρη στο ξενο-
δοχείο της. Ήταν έτοιμοι να
κωρυστούν, όταν ο Νικόλας την
ρώτησε:

— Θα πεινάτε, φαντάζομαι.

— Λίγακι.

— Κι' εγώ. Άν θέλετε, τρώμε
μαζί.

«Η Αύρηλία δέχτηκε μ' ένθου-
σιασμό. Και μετά μισήν ώρα έ-
τρωγαν μαζί σ' ένα από τα κα-
λύτερα εστιατόρια. Τώρα που ή-
σαν καθισμένοι άντικρυστά, μπο-
ρούσαν να ιδωθούν καλύτερα.
Και κυτάτακταν τόσο καλά, ό-
στε στο τέλος η Αύρηλία δεν
μπόρεσε να κρατηθή τα γέλια.

— Δεν μπορεί να καταλάβω
έχουν τα δόντια σας, είπε ο Νί-
κόλας. Είνε περιέργια!

— Ναί, άλλα κομμάτι φορά με
πνοει αυτό.

«Και έδειξε ένα από τα μπρο-
στά.

«Ο Νικόλας το παρατήρησε με
προσοχή, πνιγμένος τόσο που
ρόυσε περισσότερο. Μετά είπε:

— Είνε πολύ νερό.

— Εύτυχος, Εύχαριστώ.

«Έφθαν με πολλήν όρεξη, άλ-
λά στο τέλος, η Αύρηλία έπεί-
σμως λίγακι, γιατί ο άλλος δεν
της επέτρεπε να πληρώση το
μερίδιό της.

— Δεν είναί σωστό, διαμαρτυρή-
θηκε η Αύρηλία.

«Άλλά ο Νικόλας της υπενθύ-
μισε πως ήταν σκάδους των πύ-
λων και ότι, δεν έννοοσε να
παρηγορή τον ίππο της του έ-
καιμωτιστή. Έπειτα την συνέβι-
ψε στο ξενοδοχείο και είπε ότι
θα έπρεπε την επόμενη νύχτα
έκείνη είχε ανάγκη από τίποτα.

«Η Αύρηλία τον ευχαρίστησε
και άποχρηστέθηκαν σαν να μην
έπρόκειτο να ξαναδωθούν.

«Η Αύρηλία ήτανε πεισματάρα,
όσο ο Νικόλας τυπικός. Και όταν
έπρεπε να κοιμηθή, θυμήθηκε
πως έμεινε χρεώστης απέναντι
του Νέου. Το χρέος της ήταν
πολύ: την είχε φέρει με το
αυτοκίνητό του στη Ρώμη, της
έκανε το τραπέζι στη της έζη-
τασε το δόντι.

«Το πρωί πρέπει έξάπατος να
πληρώσω τα χρέη μου!» σκέφθη
και άποκρινόμηνες μ' αυτή τη
σκέψη.

Το πρωί, από ένωρις, βγάλε
απ' το ξενοδοχείο για να βρή
σας πύ. Τριγύρω όμως,

«Ερχομαι.

«Ο Νικόλας έκρέμασε το άκου-
στικό και στάθηκε σαν αποβλα-
κωμένος. Ήταν κι' αυτός άδέ-
καρος! Με τα δάρα που έστειλε
του είχαν φύγει όλα τα λεφτά
που έφερε μαζί του για να πε-
ράση μερικές ημέρες στη Ρώμη.
Και όμως, έπρεπε να βρή άμέ-
σως το χιλιάρικο. Να το ζητήσει
από τον διευθυντή του ξενοδο-
χείου! Είνε δικό του αυτοκίνη-
το και ήταν βέβαια φερέγγυος.

«Αν όμως εκείνος δεν είχε ή
δεν ήθελε να το δώρη; Κι' έ-
παιτα, πως θα έπληρωνε τον λο-
γαριασμό του ξενοδοχείου;

«Τέλησε μιά άπόφαση πιο άπο-
τελεσματική: έπαιε σ' ένα με-
γάλο κοράκι, και άφες ένέκυ-
ρο το αυτοκίνητό του για τρεις
χιλιάδες φράγκα, με την υπό-
σχεση να τα επιστρέψη έπειτα
από μερικές ημέρες. Και ότι
έκει έπρεξε στο ξενοδοχείο
«Μπρισόλ». Η Αύρηλία τον έπι-
ρριμε με άμυπομονή.

— Μά πόσες ώρες έκάνατε για
ναρβήτε; ρώτησε παίρνοντας το
χιλιάρικο.

— Αυτή τη φορά μου χάλασε
έμενα ή μηχανή από δρόμο, εί-
πε ο Νικόλας.

«Ότερο όμως, όταν εκείνη έ-
πληρώσε το λογαριασμό, έθεώ-
ρησε πιο τίμιο και διασκεδασ-
τικό να την δάνη την αλήθεια.
Και γέλασαν μαζί για την άπεινα-
στη τους. Η Αύρηλία έδούλω-
σε πως είνε περήφανη κι' ετυχι-
σμένη να φιλοξενήση τον Νικό-
λα στο αυτοκίνητό της, αφού δεν
είχε το δικό του. Έπειτα όμως
έδοκιμασε τύψεις που το ένε-
χυριος προς χάρη της...

— Και τώρα τι θα γίνει; ρώ-
τησε.

«Αποφάσισαν να πουλήσουν
όλα τα δώρα. Έπρεπε ο καθένας
τα όσα του κι' έπληγαν σ' όλα
τα μικρομυαλά

Καλ δάλιν υγιεινή ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Η καθημερινή υδροθεραπεία και η καθαριότης συμβάλλουν εξαιρετικά στην υγεία του ανθρώπου, αλλάσσοντας τους πόρους του δέρματος από τις ανθυγιεινές ούσιες που φυλάττουν ο' αυτούς και δίνοντας στο δέρμα μια φρεσκάδα και μιάν ωμορφιάν άουναγώνιστη.

Εκτός όμως αυτών, ζωηρεύουν και την κυκλοφορία του αίματος, δυναμώνουν τόν όργανισμν και τόν κάνουν λιγώτερο ευαίσθητο στις καιρικές μεταβολές.

Ένα καλό σασπονίσμα όλολήρου του σώματος κι' ένα γερό τρίψιμο κατόπιν καταστρέφουν αναριθμητά μικρόβια και είνε ένα περισημο προληπτικό φάρμακο γιά τις αρρώστιες. Τό κρύο νερό ιδίως είνε ένα πρώτης τάξεως τονωτικό, εξαιρετικά ώφέλιμο στους άρρωτικούς και τούς νευροπαθείς.

Πριν όμως άρχισι κανείς την υδροθεραπεία, πρέπει να συμβουλευθι τόν γιατρό του. Γιατί υπάρχουν ώριμένα πρόσωπα, από όποια ή τακτική αυτή μπορεί να κάνει κακό αντί καλού. "Όσο όμως μπορούν" άνεκοινύ τόν ψυχολογία, προφυλάσσονται άποτελεσματοκά από τό συνάκι, την βρογχίτιδα και άλλες παθήσεις τών άναπνευστικών όργάνων. Οι νευρικοί όμως και οι αλκοολικοί πρέπει να προτιμούν τό χλιαρό νερό.

Τ ό υ τ ο υ ε...Είτε χλιαρό, είτε ζεστό τό νερό, ζεκούραει όλο μιάον τόν άνθρωπο ότετρα από την καθημερινή του εργασία. Τό θρόυό ιδίως, πριν από τό γεύμα, ή δύσ-τρείς ώρες ότετρα από αυτό.

Τό ψυχρό νερό πρέπει να είνε σύντομο. "Όφελει κυρίως τούς νευρικούς. "Υστερα από αυτό άδραπε κανείς να κάνει μερικά γοργά θέματα γιά να υποδοθήσιν την αντίδρασι τών όργάνων. Μπορεί επίσης να κάνει, άν θέλν, και λίγη γυμναστική.

Τά μνάνια έξοκούν μιάν ευεργετική επίδρασι, όχι μόνο στό δέρμα, άλλα και ο' άλλολιαν τόν όργανισμν. Μπορεί κανείς να ηή πώς μαζί με την υγεία διατηρούν και την ωμορφιά.

Τά μνάνια, εκτός τού ότι καθαρίζουν τό δέρμα και τό κάνουν πιο άπαλό, καλμόρουν και τά νεύρα και έμπνδύουν τις συμφορήσεις τών διαφόρων όργάνων, άναγκάζοντας τό αίμα να κυκλοφορη τακτικώτερα. Δέν πρέπει όμως να είνε πιο ζεστό από 33 βαθμούς, γιατί τότε γίνονται μάλλον θλαδερά και μπορούν να προκλήσουν καμιά φορά και συμφορη. Δέν πρέπει επίσης να διαρκούν περισσότερο από είκοσι τό πολύ τριάντα λεπτά τίς ώρες.

Τό ζεστό μνάνιο ώφελει κυρίως τις νευρικές γυναικείες. Είνε επίσης πολύ χρήσιμο γιά τά παιδιά και άσους κουράζ. ι από υπερβολική πνευματική εργασία.

Τό κρύο μνάνιο κάνει τών 25 βαθμών είνε χρήσιμο γιά να προκαλέσιν την πτώσι τις θερμοκρασίας, όταν ύποψηρε με από δυνατό πυρετό.

Τά μνάνια πρέπει να τά παίρνν κανείς ή τό πρωί νωπότες ή τρεις ώρες τουλάχιστον μετά τό γεύμα, όταν άρχη τελειώσει ή χώνευσις.

Τό σασπονι της Μασαζίας είνε τό καλύτερο που μπορεί κανείς να μεταχειρισθι γιά τό μνάνιο του, όχι μόνο γι... ζει καλύτερα από τ' άλλα, να γιατί είνε και τέλειον άντισπτικό και σκωτώνει τά μικρόβια τού δέρματος.

Περίεργα

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ... ΔΕΙΓΜΑ ΔΩΡΕΑΝ
Η Άγγλική ύπνρεσία τών Τ. Τ. έφιστ την προσοκν των Άγγλων επί τών πλεονεκτημάτων, τά όποια προσφέρει ή άγκυροπλοία εκάστως τηλεφωνική συγκαίνισια επί τών μακρών άποστάσεων. Καί διά να άποδείξη τό πράγμα ή ύπνρεσία άνεκοίνωσεν ότι την προσεκπ άεύτερα, οισοδήποτε Άγγλος πολιτης έφιστ τόν άγκυροπλοία να άποστείλη (έντελής δωρεάν) πρós ένα φίλον τού ά συγγενή του διαμένοντα εις τόν Καναδά, τάς Βρετανικές Κήποις, την Ύπεριόρ-δονιαν ή τού Σουδάν ένα τηλεγρά-φισμα. Μετά την ήμεραν τού έφισ-ρεών τηλεγραφήματος ή έφορισθη τό νέα τηλεγραφικά τέλη: άντί 5 μόνον σελινίων οι Άγγλοι θα ήμπορούν να άποστείλουν ένα τηλεγράφημα 12 λέξεων εις άν-ώπιτες Χώραν τις άπεσάντου Βρε-τανικής άυτοκρατορίας.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένα δειλινό στις "κούνιες" της Κηφισιάς ένα παιδάκι έπαισε και χτύπησε τόσο δυνατά, όστε έμεινε άναίσθητο. Άνάμεσα στο πλήθος που έτρεξε έρρίκταν κι' ένας νεαρός γιατρός που έσπευσε να πα-ράσχη τις πρώτες βοήθειες. Στο μεταξύ αυτό έφθάνε ή μητέρα τού παιδιού, μία νέα γυναίκα σύζυγος τραπεζίτου που μόλις άντικράκει τό γιατρό κλειάζει γιάτι άναγνιρι-ζει ο' αυτόν ένα παλαιόν γνώριμό της. Την άλλη μέρα με τό παιδική πνιγνίσι στο σπίτι του με την πρό-φωσι να έστ τό πρώτο τού άν-δρα.

Η Έλσα—έτσι λεγόταν— ήτανε κόρη ενός μεγαλοκλήματος με πατριαρχικές αντίληψεις.

Όταν σπουδάζε ακόμη ο' ένα παρθεναγωγείο τών Άθηνών, ο πα-τέρας της έλαβε άφηνάως την ά-πόφασι να διακόψη τις σπουδές της και να έρρη στο κτήμα τους. Έκει της έδωσαν την άποφασι του να παντρευθι έναν παρσή μεσόκομο, που ή παρθενακή άμορφά της τόν έκαμε να την ποθήσν. Η Έλσα ύ-ποκούπει τό θέλησι τού πατέρα της, άν και άγαπά τόν νεαρό γι-αμό Γιώργο Σταμέλο. Ο γάμος ού-τως είνε ο' στυγνός της κόρης της, που δέν τή είνε—δει καν στό διά-στημα που ήτανε παντρεμένη.

15ον

Όσο και άν σκενέκντρνε τις ψυχικές του δυνάμεις, όσο και να ζήτησεν να τόνωσν τη θέλησί του, δέν ειχε κατορθώ-σει να γίνη κύριος τού έαυτού του. Η ιδέα ότι ο άνακριτής έ-πέδωκε πληροφορίας διά να άποδείξη την Έλσαν φόνισαν τού άνδρός της, τού έδιδε φο-βερά στό νεύρο.

Ο άνακριτής έξ άλλου, ο ό-ποιος τόνπατρειούσε με όλέμ-μα ψυχραιμο και έταστικό, άν-τελαμβάνετο την ταραχή του και έπέδωξε να τόν καθισνάσ-σν, άντι να τόν ταραξί περισ-σότερο με καμιά τολμηρή έ-ρώτησι.

Ο Λάμπης ήτανε ένας νέος άνδρας όχι περισσότερο από τριάντα χρόνων, ζωρού κα-κακίτρος άνθρωπος και με τις φι-λοδοξίες που συνηαίνονται πάντοτε μ' αυτήν την ηλικία τού ανθρώπου γιά τό δουλειά του και γιά τό άτομό του και με τόν πόθο να δημιουργήσν ένα θόρυβο γύρω από τό όνυσμά του. Δέν ειχε όμως την παρο-μική ύποψια τών δεσμών που συνέδεαν τόν γιατρό και τη γυναίκα τού έπιχειρηματίου, ού-τε ήξερε τίποτα από τό παρλ-θόν της Έλσας.

Όπως είχον έμφανισθι τά πράγματα ένώνπιόν του δέν μπο-ρούσε να τού μείνη άμφιβολία ότι ή Έλσα σκότωσε τόν άνδρα της.

Μέ την σπουδή που ήτανε μέ-σα στον χαρακτήρα του, έκά-λεσε άμέσως τόν κουνάβιν γι-α τήν, χωρίς να ύποπτεψη τί παρ-κατά άνοθε στην ψυχή τού Σια-μέλου.

Άμα τόν ειπε να ταρασσειται έμετέρας την άσχημότητα να άποστείλη (έντελής δωρεάν) πρós ένα φίλον τού ά συγγενή του διαμένοντα εις τόν Καναδά, τάς Βρετανικές Κήποις, την Ύπεριόρ-δονιαν ή τού Σουδάν ένα τηλεγρά-φισμα. Μετά την ήμεραν τού έφισ-ρεών τηλεγραφήματος ή έφορισθη τό νέα τηλεγραφικά τέλη: άντι 5 μόνον σελινίων οι Άγγλοι θα ήμπορούν να άποστείλουν ένα τηλεγράφημα 12 λέξεων εις άν-ώπιτες Χώραν τις άπεσάντου Βρε-τανικής άυτοκρατορίας.

Μέ συγχωρείτε, τού ειπε, κύριε! έπιθυμώ να μάθω από

"Ενοχος"

νακριτής.

Τό έξάγν από την πεποθη-σιν, την όποίαν έχω, ότι δέν είνε δυνατόν και εις την άπλου-στεραν λογικήν να φονεύσν κα-νείς έναν άνδρωπον που γνωρι-ζει ότι θα άποθάνη μετ' άλλας ήμέρας.

Εις τό σημείον αυτό ο' άν-ακριτής έθεώρησε καλόν ότι έ-πρεπε να τερματισν την άνά-κρισιν τού γιαιτρού και καθώς έσημειώσαμε προηγουμένως, μη έκων την παρομικράν ιδέαν τών δεσμών του με την Έλ-σαν, τού ζήτησε συγγνώμην διά την ένάκλησιν και σκώ-θηςκε.

Αυτή ή έρώτησις έθαλε σέ-πολύ δύσκολη θέσι τόν Σια-μέλο.

Έχω να σας άπαντήσω, τού ειπε, ότι δέν έπρόσάζε-το. Βεβαίως αυτό δέν θα σας ένδιέφερε, Άλλ' όταν της ά-Γιώργος ο Σταμέλος μπορούσε να φύγη.

Στην ψυχή του μέσα έδραζε όμοιό ήρωαίσιό που τού έκα-νε τά σπλάγχνα.

Αισθανόναε μία τυρανική άνάγκη να άπευθύνν στον ά-νακριτή την έρώτησιν άν έξη-τάσθη ή κυρία Παροέντι και τί ειπε, άλλα ο' φόδος ότι τό ένδι-αφέρον του θα προκαλούσε ύ-ποψίες, τού σταμάτησε την έ-ρώτησιν στο χείλι.

Έπρεπε να δείξη άδιοφρί-αν. Έπρεπε να άπομακρηνή ά-πό την αντίληψιν τού άνακρι-τού την παρομική ύπόψια.

Αυτό ήτανε γιά την ψυχή τού άνακρίτου, κάτι που μάταιως επάλλαξε να τό κατανιξί.

Μέ συγχωρείτε, ειπε κά-ποια στιγμή στον άνακριτή ό-ταν έπρσκειτο να φύγη.

Έκείνον τόν εκύταζε σάν

να περίμενε κάποια ένδοξη έ-ρρασια έρώτησι.

Η κυρία Παροέντι, τόν ρώ-τησε, τί ειπε; Τί άπολογείσθαι;—Ό, τί έλοι, συνήθως οι ρω-τείς. Άλλά ή άνάκρισις, κύριε, δέν άποδίδει σημιασιν παρά μόνον εις τά γεγονότα, εις τάς ένδειξεις και εις τάς άποδείξεις οι όποιας όμιλούν άφ' έαυτών...

♦♦

Ο άνακριτής πράγματι ειχε θέσει υπό σύντομον άνακρίσιν την Έλσαν, διά να έξη ύπ' ό-φιν του διά την ύποψειν τις πρώτες έντυπώσεις της φόνι-σας τού συζύγου της, καθώς έ-πίστευε, υπό την αυτήν πρόνε-ση και σύντομο άνακρίσιν ειχε έβρη την νοσοκόμη, την καμ-ακίρα, τόν θυρωρό και την μόν-νιν που δέν ειχον άνακρίνει ήτανε ή μητέρα της Έλσας, την όποίαν λιποθύμω δέν κα-τάσθαναν να την συνηφέρουν.

Και οι μέν τρεις που έκανε σπασίς την πόρτα και είχονε όρμησει εις τόν θάλαμον τού Παροέντι, είχον ιδή τό θέαμα της Έλσας, ή όποια με τό πι-στόλι στο χέρι και εξαγριωμένη και κατάπληκτι σάν να την εί-χε κυπρίσσει κεραυνός, ή σάν να είχε έψη τό στιγμή εκεί, η από κάποια πάλι με φοβερό όρά-κοντα, ειχε προσπλώσει τό μά-τι της στον άνασκελμένο ά-πάνω στό μαζιλάρια σκωπώμε-νο συζύγν της που τό πρόσωπό του ήτανε πλημμυρισμένο από αίματα.

Λίγες στιγμές μετά την είσ-ορμησι ή Έλσα, σάν να παρ-έλυον οι δυνάμεις της, έφασε τό πιστόλι και έπαισε από τό χέρι της.

Ζήτησε να μέ σκωτώσν, έ-φέλλισε, σάν να συνήκετο ά-πό φοβερό έφιάλτι. Άγωνιστή-κα να τού άρπάξω από τά χέρια τό πιστόλι. Άπάνω στην πάλη τό πιστόλι ήπρε φωτιά.

Ήμιλιπόδωμον την μετέφε-ραν στό δωμάτιό της, όπου έ-παισε σάν άναίσθητη, καθώς ή-τανε, στο κρεβάτι της. Η μό-νη λέξι που ψύθριξε κάπου-κά-που ήτανε "φρίκη... φρίκη..."

Στην καμρίστια της που ζή-τούσε να την συνηφέρη, ψιθύ-ρισε τις πρώτες λέξεις που δεί-κνουν πώς στο νου της ζαναγώ-ριζε ή λογική άνάγκη με τόν τρώμο και την άγωνία της πά-λης.

Μου έοπισε παιγίδια... "Ήθε-λε να μέ πάρη μαζί του..." Ά-γωνίστηκε να μέ σκωτώσν... φρίκη... φρίκη...

Όταν κατόπιν έφθασε ο' ά-στυνόμοι τού τμήματος μαζί με τόν άνακριτή Λάμπη, όλα αυτά κατά την αντίληψιν τού άνακρι-τού, αντίληψιν ζωμυμένη με σούς ζηρούς τύπους, έκρηθη-σαν ως σκηνοθεσία.

Μία έζυγνη, άνεπτυγμένη και άποραστική γυναίκα δέν μπο-ρούσε παρά να σκηνοθετησθι έ-ναν τέτοιο όρόν—κατά τρόπον που θα άπεδίδετο τό έγκλημα εις πλήρη άμνησιν.

Ο άνακριτής έμεινε από την καμρίστια, τόν θυρωρό και τη νοσοκόμη τις φράσεις που ειχε πη πρώτες ή Έλσα όταν σά-σανε την πόρτα και όρμησανε στο δωμάτιο.

Ήτανε προφανές γιά την άν-τίληψι τού άνακριτού ότι ή σκη-νοθεσία ειχε γίνε από την ρώ-νισσα περίτεχνος, άλλα ειχε συνδυασθι και με μίαν άνοψι-κή ή αστασίωσαν, καθώς πύ-στεψε, Τό κλειδίωσι της πόρ-τας.

Άποφασισμένη να κάνει τόν φόνν, κατά την αντίληψιν του,

"Ερώσι"

ο Λάμπης έκρινε ότι ή γυναίκα τού Παροέντι, έκλειδωσε από μέσα την πόρτα διά να παρεμ-ποδισν την είσοδην άλλων οι-κείων, και ιδίως της νοσοκόμης, που ήτανε στο παραπλεύρως δωματίον.

Η νοσοκόμη κατέβησε ότι ήκουσε δύο πυροβολισμούς και έν τή μεταξύ τού πρώτου και τού δευτέρου δέν έμεισελάθη-σαν παρά άλλες στιγμές. Επί-σης ήκουσε και άούρουν και με-ρικές άσθενείς κραυγές, αυτό δε άπεδείκνυε ότι τού φόνου προσηγήθη πάλη. Την πάλιν πάλ-την ο' άνακριτής την άπέδωσεν εις την άμνησιν της άπογνώσε-ως που εύρεθη ο' Παροέντης ό-ταν είδε τό φονικόν όπλον εις τά χέρια της γυναίκας του. "Ο-τί έκείνη θα έζήτησε να τόν πι-στολισν από πίσω, ότι αυτός θα άρπασε τό πιστόλι και ή πρώτη βολή τίστόχους άλλ' ή δευτέρα τόν ήπρε κατά πρόσω-πον και τόν έφόνευσε.

Άνεστρεψε δηλαδή τά γεγο-νότα ότι βεβαίως εκ δόλου, άλλα κατά περιποίησιν και επί-στευε πώς ή διεσπείθεσία πάλη έν έπ' όψιν καθώς την παρίστανε ή Έλσα, άλλα καθ' όλοκληρίαν άντιστροφή, και ότι ή σκηνωθε-σία άντι να έλαφρύνη τη θέσι της την έπεδάρυνε πολύ περισ-σότερο.

Έπειτα από την έξέτασι τού γιατρού έγεννήθη και στην άν-τίληψι τού Λάμπη τό έρωτημα-τικό, γιατί να σκοτώσν ή Έλσα τόν άνδρα της, αφού ήξερε ότι θα άπέθνησκε έπειτα από δυο-τρεις βδομάδες.

Αυτό τό έκρινε έλαφρυντι-κόν, άλλα και άρκετα παράδο-ξον.

Όταν όμως έπληροφόρηθη ά-πό τόν θυρωρό ότι την ίδια μέ-ρα τό πρωί, άλλων πρό τό φόν-νο ο' Παροέντης ειχε κάνει τη διαθήκη του, οι ένδοξασμοί του κατέπεσαν.

Έπρεπε να άνοιχθι ή διαθή-κη, από τούς όρους της όποίας θα έπληγας σπουδαίον φώς γιά την έκτέλεσιν τού έγκλήματος.

Τά γεγονότα εξέλιχθησαν ραγδαίωστα.

Μέσα σέ δυο ώρες περίπου όλη ή Άθήνα έμύθανε τό αλμα-τρών ακάθιστον.

Οι διαδρασεις και οι κακογλω-αίες έφρονύωναν στό δημόσια κέντρα και στό σπίτι.

Η Έλσα έοέρετο παντού ως φόνισσα.

Ένας από τούς πρώτους που έμιασε τό φοβερόν γεγονός έν-τελώς τυχαίως από συνωμίες τριών από ύπουργείων τών Στρατιωτικών, ήτανε και ο άδε-λός της Έλσας, ο Μάνος Σεφ-έρης, τών όποιών ο πατέρας του έπέδθ ήτανε γενναίο και άρ-ρεφανό παιδί, τόν έλεγαν και Α-χιλλέας.

Τού νεαρού έζωμιασκό τού ήρε ή είδοσις σάν κεραυνός. Η άδελφή του, κατά τρόπον τόν άνδρα της, που μόλις πρό δυο ήμερών ειχε γυρίσει βορεί-ά άρριστος από την Εύρώπη!

Τού φάνηκε καταπληκτικό, τε-ρατώδες, άσάντιστο.

Έφυγε από τό ύπουργείον σάν τρελλός. Πήδωσε στο πρώ-το άμάκι και έτρεξε σπίτι του.

Εις την πόρτα οι άστυφίλα-κες ζήτησαν να τού έμπεδίσουν την είσοδο, άλλα τού άπάθης άγριέμενος.

Έρε πλήθος, τούς φώναζε, στο σπίτι μου με έμποδίζετε να μεί-νι!

Όρμησε μέσα ζήτωνός τη μπαί-ρα του και την άζαλεψι του.

Από την πιστι και καλή κα-μαριέρα έμεισε μία πληροφορία, που τόν έκεραυλώσε.

Η κυρία Έλσα δέν είνε έ-δώ, κύριε, τού ειπε ή καμριέ-ρα με τά μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα.

—Πού είνε; Πού πήγε; την ρώτησε με μία έκφρασι γεμάτη έξασφ.

—Κύριε Μάνο... τού έφέλλισε τό πιστό κορίτσι φέροντας τό μαντήλι στό μάτι της.

Ο Μάνος την άρπασε από τόν ώμο, την έτάραξε.

—Πές μου που είνε, που πή-γε; Θέλω να την ιδώ άμέσως.

—Άλλοιμονο, κύριε Μάνο, άλ-λοίμονο... τού ψύθρισε έκείνη.

—Λέγε, μά την πιστι μου, γι-ατί...

—Την κυρία Έλσα την πήρε ο άνακριτής και φύγαν.

Στη αστασίωσά του ο Μάνος δέν άντελήσθη τί έσημεινε ή φράσι έκείνη, που δέν τολμού-σε ή καμριέρα να την χαρα-κρίσνη.

Ένας άστυφύλακας που ήτα-νε φρουρός σέ μία κλεισμένη πόρτα, που ώδινούσε στην κά-μαρα τού σκωπώμένου, έτόλμη-σε να έπείρη έκείνης τις στι-γμές.

Ήτανε ένως εύνητης νέος, Στάθηκε προσοχή μπροστά τού νεαρό άξιωματικό και τού ειπε με άπαλη φωνή:

—Μου έπιτρέπετε, κύριε άξι-ωματικέ, να άπαντήσω σαφώς εις την έρώτησί σας;

—Λέγε, τού άπήντησε ο Μά-νος σκεδόν διασπαστικό.

—Κύριε άξιωματικέ, διατάχη ή κράτος της κυρίας Πα-ροέντι.

—Κράτος;—Ναι, Διέταξε ο κύριος άνα-κριτής.

—Σύ τί φουρείς έδώ;—Διεταχην να μην έπιτρέ-ψω σε κανένα την είσοδο στο δωμάτιο τού σκωπώμένου μέχρι εις μεταφοράς του πρós ένερ-γειαν νεκρούς.

Κάποια σκωποδινή άρπασε τό μυαλό τού Μάνου. Η άγαπημένη του ή Έλσα, ή άδελφούλα του, ή άτυχη και τυρανισμένη από την σκληρή μεσαιωνική νοοτρο-πία τού παρθεναίου πατέρα της ειχε σκωτώσει τόν άνδρα της.

Τι φοβερό, τί άπίστευτο γεγο-νός!

—Η μητέρα, ζήτησε, που είνε ή μητέρα;

Η συμπεριφορά έκείνη γρη-νά τό άλλο θέμα της άστο-βρηνότητος νοοτροπίας τού φεου-δάκτου άνδρός της, που εύρί-σκειτο τώρα κρυφά στον άφο, και έπεκέρυνε από μιάς από-φωσι τό τραγικό δόγμα άμαρ-τίας γονέων παιδεύοντας τέκνα να κρεβάτι της και ή νοσοκόμης στό πλευρό της προσποδύσε να την συνηφέρη.

Μόλις μπήκε μέσα ο Μάνος ή μητέρα τού άνοιξε διάπλα-τά τά μάτια της σάν να μην πι-στευε τί έθελπε.

—Μητέρα, της φώναξε έκεί-νος, μητέρα...

—Μάνο μου, παιδί μου! ζετώ νησι ή γριά.

Και σάν να ζανάρθε με όρη

ή ζωή μέσα της, άνοιξε διά-πλωτά τά χέρια της και έκανε να μισσοπκιωθι γιά να τόν κλεισν στην άγκαλιά της.

Ο Μάνος μόλις προφθάσε να την άρπάξη στη δική του αγκα-λιά, γιατί οι δυνάμεις της κα-ταπέσανε άμέσως.

—Παιδί μου!...—Μητέρα μου!

Λυγμοί και δάκρυα ταραζάνε-τη δυστυχισμένη έκείνη μητέ-ρα και τό άνασφαλλτό της ήπα-τε τείτιο που δέν μπο-ούσε ά-πό τό στόμα της να ξεφυγνι ού-τε μία μόνη λέξις.

Τις στιγμές έκείνες ή Έλσα ώδηνειτο στις γυναικείες φυλι-κές, όπου κατά διαίτησιν τού ά-νακριτού προσεφυλίζετο.

Ο Γιώργος ο Σταμέλος ειχε γυρίσει στο σπίτι του, ειχε κλη-σθι στο γραφείο του και ειχε δώσει διαταγή να μη δειχό-ννε κανένα από μόνος του παρ-άσιν με τόν φάνατιστο τώον.

Άλλοτε θυμάτιζε από τη μά-ακρη ως την άλλη, άλλοτε κα-θότανε σέ μία από τις πέτσι-νες πολυθρόνες, ακούμπανε τους άγκυνας του στό γόνατά του, έσκυβε τό κεφάλι του και τή-σιγγε μέσα στο δυό του χέ-ρια, βυθίζοντας τό δακτύλο μέ-σα στό μαλλιά του.

Τι πόνον τόν σπάζαζε, τί ά-πεληψία!

Άναθε έπειτα τοιάόσ και αισθανόναε πώς τά στήθη του τά σπαράζανε νύχια θηρίων που θυεζώνονταν άδολιανκνα μέσα στις άρκρες του.

Μέ τις φροντίδες αυτές ά-νεο κορμίνα τριαντάφυλλα μπορούν να θωσάσταν όσοσρά 4 έως 5 μέρες και τά γορφοάλλα 10 έως 12 μέ-ρες.

Γιά να παρτείνουμε ακόμα πε-ρισσότερο τη ζωή τών κορμηνών λουλουδιών, πρέπει να καταψύ-νομε στί ζαχαρή και στο τρι-φως. Άν ριζώσμε... Ά λην ζα-χαρι στο νερό τών λουλουδιών (δυο τετράγωνα κομμάτια σέ κάθε λίτρα νερού) που πρέπει, όπως εί-πομε ν' αλλάζετε κάθε μέρα και άν τοποθετώσν τό βάσι την νύκτα κοντά σέ άναμμένο γλύμπο ήλε-κτρικού, σέ τρόπο που τά λουλού-δια να φωτίζονται (με φυσικό και τεχνητό φως), δέκα ώρες τό ήμε-ρονομικό μπορούμε να παρτείνου-με τη ζωή τους γιά δύο... τρεις ή τέ-σσαρες μήνες.

Μ' όλα όμως αυτά ή ζωή τών κορ-μηνών λουλουδιών δέν παύει να είνε έφιμνη. Γι' αυτό οι περισσότε-ροι άνθρωποι που άναγκούν τά λου-λούδια, προσποδύν να τά καλλιεύ-γουν σε γλάστρες μέσα στο δωμά-τιο του σπιτιού. Άλλά κι... οι κρηαιόνοινι... ού...

Πρέπει προ πάντος τά λουλούδια τους να τά φωτίζουν σε γλάστρες που νακουν άρκετούς πόρους, ώ-στε να μπορν ν' αερίζονται καλά τό χέμα τους. Γι' αυτόν τόν όνο κρηιδός δέν πρέπει να χρησιμοποι-ούν γλάστρες από πορσελάνη ή βερνικωμένες. Αυτές μπορεί να είνε πιο φουνοράτες και πίν νωμ-σδες. Είνε όμως έντελώς ακατάλ-ληλες και μάστιχα θάλαδρες γιά την άνάπτυξιν των φυτών.

Κι' ακόμη, είνε καλόν ή θρηπική συστασικά τού κώ-τος που θάσκε-ται μέσα σέ μία γλάστρα ύπαρκη κινδυνος γρήγορα να έξαντ-πώυν πρέπει να κατασκευάζουν στό χημικά λιπάσματα, που βρί-σκονται στα εί-δικά καταστήματα και που ποδύ-αθον εξαιρετικά την γονιμότητά.

Έν, είνε πώς παρ' όλων τών ή-γωνι του από τά λιπάσματα, τό κα-μιά της γλάστρας πρέπει ν' άνευ-άναται κανονικά κάθε χρόνο.

τά έντελώς νεαρά φυτά και κάθε δύο-τρία χρόνια γιά τά μεγάλ' ά-μεία πώ, που ή άνάπτυξίς τους είνε άραυώτερη, ο' α' έξσησολογί-νν.

Χαρές των ανθρώπων ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τώρα που θρησώμαστε ακόμα στην άνοιξη και έχομε μπροστά μας τό καλοκαίρι, μπορούμε να μι-λήσουμε γιά τά λουλούδια, που ά-ποτελούν μία από τις μεγαλύτερες χαρές τών ανθρώπων. Πό εύτυχι-σμένοι θέλουμε είνε όσο έχουν στο σπίτι τους περβολί και μπορούν ν' άπολαμβάνουν την ωμορφιά και τό άρωμα τών λουλουδιών επάνω στα κλωνάρια τών φυτών, όποτε και ή ζωή τους διαρκεί περισσότερο. Η χαρά άπόστο πίνε δίνουν τά λουλούδια, έαυτα και κομμένα μέσα σέ βάζα, δέν παύει να είνε πολύ-τιμη. Ίσως έπειδή ζέρουμε πώς δέν θα διαρκέσν, πώς τά λουλού-δια θα άποθάνουν... θά μπορούσαμε, εν τούτοις, άν θέλαμε, να παρτείνουμε λίγα τά φρεσκάδα και τη ζωή τών κορμηνών λουλουδιών... Άρκει να ζέρου-με πώς να τά παρτείνουσι...

Θά έπρεπε ν' ασή, μόλις λάβω-με τά λουλούδια, να τό τοποθετή-σουμε μέσα σέ βάζα βουβία γεμά-τα νερό ώστε να ποτίζονται οι μί-σχοι τους έως τη μέση τουλάχισ-των.

Τό πρώτο νερό που θα τούς βάλ-λούμε πρέπει να έχη προηγουμέ-νως ζεσταθι. Αυτό βοηθεί έξαιρε-τικά τό φρεσκάρισμα και την δια-τήρησι τους. Τό νερό τού πρέπει ν' αλλάζουμε καθημερινώς. Κάθε μέρα έπίσης πρέπει να κόδουμε με ένα φολίδι τό κάτω μέρος τού μι-σκου, γιά να μπορν τό λουλούδι ν

Ο ΠΕΛΑΓΙΣΙΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Π. Ι. ΚΑΨΗ

2ον

«Εὐ Κωνσταντίνε, μού φαίνεται σαν καλός, μὰ τὴ μπράτσα σου δὲν εἶναι καλὰ μὲν. Καμιά φάρα δὲν εἶναι καμιά ἀπὸ τὴ σκότα καὶ αὐτὴ γύρευε!»

— Σέρετε μωρὲ οἱ, πού θέτε νὰ σὰς πάρω ναυτεῖς, τί ἔχετε νὰ τρωθῆτε; Μὴν καὶ θάρρητε μὲ ρε πὰς θὰ ταξιδεύωμε ὅλο τὸ Κάβο-Ντόρο καὶ τὸν Κάβο-Τοικινιά, πού μοιροῦνται μὲ σκόλο, πού γουστῶν καὶ δὲν δοῦναι. Ἔστω μωρὲ παιδιὰ ἔχουμε νὰ ταξιδεύωμε κανάλια καὶ κανάλια. Τὸ πρῶτό μας ταξίδι, εἶνε νὰ φορτωθῶμε ἀπὸ τὸν Τσιγγάνι γιὰ τὴ Κρήτη. Ἀπὸ καὶ θὰ πῶμε στὴν Ἰταλία καὶ θὰ φορτωθῶμε γαυκούρη γιὰ τὴν Ἀμερική. Ὁκτανό σου λέει ὁ ἄλλος. ... Κῦμα, θοῦν, ὅχι ρῆρες τοῦ Κάβο-Μαλνὰ. ... Κάβο-Μαλνὰ! Πῶ! Τωφεῖ καὶ πού δὲν παίρνει φορτί.

«Οἱ ναυτεῖς, πού θέλω, πρέπει νὰχουνε μπράτσα, σὰν τὰ σπέρτα πού γλάρω δυνατὰ καὶ μὰτὶ ἀετοῦ καὶ οὐδετοῦν ἐλαφίου. Ἄν σὰς βαστῶ ὀρίστε. Δίνω διπλὴ πᾶνα, μὰ θέλω καὶ διπλοῦς ἀνθρώπους.»

Κι' εἶτοι ὁ Καπετὰν Πελαγίος ἔκαμε ἕνα πλῆγμα πού δεύτερο δὲν εἶχε κανένα καράβι. Ὁ πρῶτος οἱ ναυτεῖς τὴν «Ναζαρέτ» ἦταν τὸ καμάρω καὶ τὸν περ-περτοῦσαν στὸ δρόμο, τὰ παιδιὰ ἔδεικναν τὸ ἕνα στὸ ἄλλο ὡς νὰ ἦσαν οἱ θάλασσα:

— Αὐτὸν τὸν ἐλέει; υπαρκ-ρίσε με τὴ «Ναζαρέτ».

«Ἀπὸ ὅλους ὁμοῦ περὶ πολὺ θού-μας καὶ καμάρω τὴ «Ναζαρέτ» ὁ Πελαγίος. Τὴν εἶχε ἐρμενεύει σὰν τὴ γυναικί. Πολλὰς φορὲς δὲν αἰνοῦσε κοῦδενὰ μαζὶ τῆς. Τὴς ἔλεγε λόγια καὶ τεχνικά καὶ δὲν περνοῦσαν καμιά φορὰ ἡ καμιά ὁ Πελαγίος ἐκείνη, τὴν κομποῦσε τὸ καμάρω σὰν πού καίθετο τὸ λαμπρὸ τὸν ὁλόγυρο τὸ καλλοῦν ὅτε ἀπὸ τὸν μέγα-λο τρέμει.

Μπράδο «Ναζαρέτ», μπράδο, ἀπὸ κάθε φορτωμένη.

«Ἐλεγε στὸ καράβι του, ὅστερα ἀπὸ κάθε φορτωμένη. ...

Μὴν πῆτε πὰς δὲν καταλαβαί-νουν τὰ καράβια, ἔχουνε φυχή, κι' αὐτὰ. Ἡ «Ναζαρέτ» ἦν τὴν κυβερνοῦσαν στὸ τιμὸν ὁ Πελαγίος, εἶχε ἄλλον δέρεα. Ἐμμερῶν σὰν πού καμάρω τὸ ὄλογο ὅμο καταλάβει πὰς καθάλαβει τὰ λ-λακάρια καθάλαβει.

Τὸ ταξίδι ἀρχίσανε. Πλοῖσις ἰσχυρὰ. Μὰ δύσκολα. Ὁ «Κεανό» δὲν χωροῦσε καὶ ἡ «Ναζαρέτ» ὁ Πελαγίος φορῶς ἐκινδύνευσε.

Ὁ Πελαγίος ζάμασε τὴ θάλα-σα.

«Ὅσο φορτωμένα καὶ ἂν ἦταν ἡ «Ναζαρέτ» δὲν ποῖσε ποτέ. Ἡ τρικυμία ἦταν ἡ μόνη ἀπάλαση τοῦ Πελαγίου. Ἄμα προ-σάρριζε ὁ καιρὸς, ἔπαιρνε στὰ χέρια τότες ὁ ἴδιος τὸ τιμὸν καὶ εἶχε τὸ μῆ-τρο πότε σὲ σὺννεφο καὶ πότε σὲ πᾶνα τοῦ καὶ σὰν κανένα κῆ-μα ἐμπαῖνε ὁλόκληρο ἀπὸ τὴν καὶ ἔδωκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Πε-λαγίος ζεστοῦσε τὸν γέλοιο, ἔ-λεγε:

— Ἄντε νὰ κοῦτε, θοῦδελαι!

Ἀρπῆκο ἂν ἦταν ἡ «Ναζαρέτ» καὶ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ «Κεανό», σὺν ἄλλη, μὲ τὴν ἰ-δία γρηγοράδα καὶ οὐδετοῦν. Πολλὰς φορὲς ἐτύχανε νὰ κα-λῶσι ὁ υποκόουλος στὸ πᾶνα ἀπὸ τὴν ἀστροπελέκεια. Ὁ καπετὰν Πελαγίος δὲν τᾶκανε. Εἶχε τὰ ἄ-στρα. Ἄν πάλι τὰ σὺννεφα σέ-ποσαν καὶ τὰ φῶτα, ὁ καπετὰν Πε-λαγίος ἐκαταλάβαινε ἀπὸ τὴν λῆ-ψη τῆς ἀστροπῆς τὸ ρότα τοῦ.

Σὺς ναυτεῖς τοῦ ἦσαν οὐστὴρ ἀφῆντις. Πάντοτε ἀμύλητος πρὸ πάντων σὲ μπουλάνα. Κανένα δὲ ρωτοῦσε ποτὲ γιὰ τίποτε καὶ κανένας δὲν τοῦ μίσησε νὰ τοῦ πῆ-γναι. Ἄν καμιά φορὰ ὁ Ἀ-στράτος τοῦ, πολλὰς καπετᾶνας καὶ αὐτὸς, ἔπαιρνε ὄραρος καὶ γύ-ρευε νὰ τοῦ εἰπῇ καμιά συμβου-λή, ὁ καπετὰν Πελαγίος οὐδένα τὸ φῶτα τοῦ καὶ δὲν ἀπαντοῦσε. Ἄν ἦταν στὰ καλά του, τοῦ ἔλεγε:

— «Εἰ λοστρόμο! Ἰὸ πὲς μαν-τάρ! (Μαντάρ! εἶνε τὸ πᾶν ὅλο γὰρ τὸν κατάρτιο). Ἄμα ἔλεγε ὁ λοστρόμος «μαντάρ», ὁ Πελαγίος ἀπαντοῦσε. — Ἄλλος κομμαντὰ-ρε! Καὶ καλὰ ἐνὶ εἰμα ἐδῶ κα-πετᾶνος. Ἐγὼ κομμαντάρ καὶ ὁ-χι ἄλλος.

Μία φορὰ, ἐξ ἀπὸ τὴν Μαρσίλι-τον ἐπῆσαν μὴν τρικυμία τριου-δετῇ, Ἐνα δὲ θοῦρα Μαϊοῦ τῆς. Καρῆθια καὶ θοῦρα πρῶτα, καὶ καὶ τρέχαν γιὰ νὰ τρωθῶν σὲ κανένα λιμάνι.

Ἡ «Ναζαρέτ» πετοῦσε ἀπὸ τὸ ἕνα κῦμα στὸ ἄλλο σὰν γλάρων. Τὸ κατάρτι τῆς τρίζανε σὰν νὰ τὰ βαστούσε κανένα τέρας καὶ γύρευε νὰ τὰ ξεριζώσῃ οἱ ναυτεῖς καὶ χρεῖστανε τότες καὶ ὁ Ἀ-στράτος πῆγε κοντὰ στὸν ἄγρι-μένο ἀπὸ τὸν πόλεμο Πελαγίος.

— Καπετᾶνε μου, θὰ κάμωμε καμιά ζῆμια, δὲν ποῖζουμε καὶ μεῖς; Βαπῖρια μεγάλη τὰ ρῆ-ρες πὰς τρέχουν στὸ λιμάνι σὰν λαοί.

Ὁ Πελαγίος γύρισε τότε καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἕνα μᾶτι περιφρονη-τικό:

— Μωρὲ θαλασσοῖσι εἰσαρτε-σε-ς, γιὰ γυναικί; Θέτε νὰ ποῖ-σῃ; Καλὰ. Μὰ ὅς τὸ λέω. Θὰ σὰς ζεμπορκᾶ στὸν Μαρσίλια ὅλους δὲν εἶχε κανένα καράβι.

Οἱ ναυτεῖς τὴν «Ναζαρέτ» ἦταν τὸ καμάρω καὶ τὸν περ-περτοῦσαν στὸ δρόμο, τὰ παιδιὰ ἔδεικναν τὸ ἕνα στὸ ἄλλο ὡς νὰ ἦσαν οἱ θάλασσα:

— Αὐτὸν τὸν ἐλέει; υπαρκ-ρίσε με τὴ «Ναζαρέτ».

«Ἀπὸ ὅλους ὁμοῦ περὶ πολὺ θού-μας καὶ καμάρω τὴ «Ναζαρέτ» ὁ Πελαγίος. Τὴν εἶχε ἐρμενεύει σὰν τὴ γυναικί. Πολλὰς φορὲς δὲν αἰνοῦσε κοῦδενὰ μαζὶ τῆς. Τὴς ἔλεγε λόγια καὶ τεχνικά καὶ δὲν περνοῦσαν καμιά φορὰ ἡ καμιά ὁ Πελαγίος ἐκείνη, τὴν κομποῦσε τὸ καμάρω σὰν πού καίθετο τὸ λαμπρὸ τὸν ὁλόγυρο τὸ καλλοῦν ὅτε ἀπὸ τὸν μέγα-λο τρέμει.

Μπράδο «Ναζαρέτ», μπράδο, ἀπὸ κάθε φορτωμένη.

«Ἐλεγε στὸ καράβι του, ὅστερα ἀπὸ κάθε φορτωμένη. ...

Μὴν πῆτε πὰς δὲν καταλαβαί-νουν τὰ καράβια, ἔχουνε φυχή, κι' αὐτὰ. Ἡ «Ναζαρέτ» ἦν τὴν κυβερνοῦσαν στὸ τιμὸν ὁ Πελαγίος, εἶχε ἄλλον δέρεα. Ἐμμερῶν σὰν πού καμάρω τὸ ὄλογο ὅμο καταλάβει πὰς καθάλαβει τὰ λ-λακάρια καθάλαβει.

Τὸ ταξίδι ἀρχίσανε. Πλοῖσις ἰσχυρὰ. Μὰ δύσκολα. Ὁ «Κεανό» δὲν χωροῦσε καὶ ἡ «Ναζαρέτ» ὁ Πελαγίος φορῶς ἐκινδύνευσε.

Ὁ Πελαγίος ζάμασε τὴ θάλα-σα.

«Ὅσο φορτωμένα καὶ ἂν ἦταν ἡ «Ναζαρέτ» δὲν ποῖσε ποτέ. Ἡ τρικυμία ἦταν ἡ μόνη ἀπάλαση τοῦ Πελαγίου. Ἄμα προ-σάρριζε ὁ καιρὸς, ἔπαιρνε στὰ χέρια τότες ὁ ἴδιος τὸ τιμὸν καὶ εἶχε τὸ μῆ-τρο πότε σὲ σὺννεφο καὶ πότε σὲ πᾶνα τοῦ καὶ σὰν κανένα κῆ-μα ἐμπαῖνε ὁλόκληρο ἀπὸ τὴν καὶ ἔδωκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Πε-λαγίος ζεστοῦσε τὸν γέλοιο, ἔ-λεγε:

— Ἄντε νὰ κοῦτε, θοῦδελαι!

Ἀρπῆκο ἂν ἦταν ἡ «Ναζαρέτ» καὶ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ «Κεανό», σὺν ἄλλη, μὲ τὴν ἰ-δία γρηγοράδα καὶ οὐδετοῦν. Πολλὰς φορὲς ἐτύχανε νὰ κα-λῶσι ὁ υποκόουλος στὸ πᾶνα ἀπὸ τὴν ἀστροπελέκεια. Ὁ καπετὰν Πελαγίος δὲν τᾶκανε. Εἶχε τὰ ἄ-στρα. Ἄν πάλι τὰ σὺννεφα σέ-ποσαν καὶ τὰ φῶτα, ὁ καπετὰν Πε-λαγίος ἐκαταλάβαινε ἀπὸ τὴν λῆ-ψη τῆς ἀστροπῆς τὸ ρότα τοῦ.

Σὺς ναυτεῖς τοῦ ἦσαν οὐστὴρ ἀφῆντις. Πάντοτε ἀμύλητος πρὸ πάντων σὲ μπουλάνα. Κανένα δὲ ρωτοῦσε ποτὲ γιὰ τίποτε καὶ κανένας δὲν τοῦ μίσησε νὰ τοῦ πῆ-γναι. Ἄν καμιά φορὰ ὁ Ἀ-στράτος τοῦ, πολλὰς καπετᾶνας καὶ αὐτὸς, ἔπαιρνε ὄραρος καὶ γύ-ρευε νὰ τοῦ εἰπῇ καμιά συμβου-λή, ὁ καπετὰν Πελαγίος οὐδένα τὸ φῶτα τοῦ καὶ δὲν ἀπαντοῦσε. Ἄν ἦταν στὰ καλά του, τοῦ ἔλεγε:

— «Εἰ λοστρόμο! Ἰὸ πὲς μαν-τάρ! (Μαντάρ! εἶνε τὸ πᾶν ὅλο γὰρ τὸν κατάρτιο). Ἄμα ἔλεγε ὁ λοστρόμος «μαντάρ», ὁ Πελαγίος ἀπαντοῦσε. — Ἄλλος κομμαντὰ-ρε! Καὶ καλὰ ἐνὶ εἰμα ἐδῶ κα-πετᾶνος. Ἐγὼ κομμαντάρ καὶ ὁ-χι ἄλλος.

Μία φορὰ, ἐξ ἀπὸ τὴν Μαρσίλι-τον ἐπῆσαν μὴν τρικυμία τριου-δετῇ, Ἐνα δὲ θοῦρα Μαϊοῦ τῆς. Καρῆθια καὶ θοῦρα πρῶτα, καὶ καὶ τρέχαν γιὰ νὰ τρωθῶν σὲ κανένα λιμάνι.

Ἡ «Ναζαρέτ» πετοῦσε ἀπὸ τὸ ἕνα κῦμα στὸ ἄλλο σὰν γλάρων. Τὸ κατάρτι τῆς τρίζανε σὰν νὰ τὰ βαστούσε κανένα τέρας καὶ γύρευε νὰ τὰ ξεριζώσῃ οἱ ναυτεῖς καὶ χρεῖστανε τότες καὶ ὁ Ἀ-στράτος πῆγε κοντὰ στὸν ἄγρι-μένο ἀπὸ τὸν πόλεμο Πελαγίος.

— Καπετᾶνε μου, θὰ κάμωμε καμιά ζῆμια, δὲν ποῖζουμε καὶ μεῖς; Βαπῖρια μεγάλη τὰ ρῆ-ρες πὰς τρέχουν στὸ λιμάνι σὰν λαοί.

Ὁ Πελαγίος γύρισε τότε καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἕνα μᾶτι περιφρονη-τικό:

— Μωρὲ θαλασσοῖσι εἰσαρτε-σε-ς, γιὰ γυναικί; Θέτε νὰ ποῖ-σῃ; Καλὰ. Μὰ ὅς τὸ λέω. Θὰ σὰς ζεμπορκᾶ στὸν Μαρσίλια ὅλους δὲν εἶχε κανένα καράβι.

Οἱ ναυτεῖς τὴν «Ναζαρέτ» ἦταν τὸ καμάρω καὶ τὸν περ-περτοῦσαν στὸ δρόμο, τὰ παιδιὰ ἔδεικναν τὸ ἕνα στὸ ἄλλο ὡς νὰ ἦσαν οἱ θάλασσα:

— Αὐτὸν τὸν ἐλέει; υπαρκ-ρίσε με τὴ «Ναζαρέτ».

«Ἀπὸ ὅλους ὁμοῦ περὶ πολὺ θού-μας καὶ καμάρω τὴ «Ναζαρέτ» ὁ Πελαγίος. Τὴν εἶχε ἐρμενεύει σὰν τὴ γυναικί. Πολλὰς φορὲς δὲν αἰνοῦσε κοῦδενὰ μαζὶ τῆς. Τὴς ἔλεγε λόγια καὶ τεχνικά καὶ δὲν περνοῦσαν καμιά φορὰ ἡ καμιά ὁ Πελαγίος ἐκείνη, τὴν κομποῦσε τὸ καμάρω σὰν πού καίθετο τὸ λαμπρὸ τὸν ὁλόγυρο τὸ καλλοῦν ὅτε ἀπὸ τὸν μέγα-λο τρέμει.

Μπράδο «Ναζαρέτ», μπράδο, ἀπὸ κάθε φορτωμένη.

«Ἐλεγε στὸ καράβι του, ὅστερα ἀπὸ κάθε φορτωμένη. ...

Μὴν πῆτε πὰς δὲν καταλαβαί-νουν τὰ καράβια, ἔχουνε φυχή, κι' αὐτὰ. Ἡ «Ναζαρέτ» ἦν τὴν κυβερνοῦσαν στὸ τιμὸν ὁ Πελαγίος, εἶχε ἄλλον δέρεα. Ἐμμερῶν σὰν πού καμάρω τὸ ὄλογο ὅμο καταλάβει πὰς καθάλαβει τὰ λ-λακάρια καθάλαβει.

Τὸ ταξίδι ἀρχίσανε. Πλοῖσις ἰσχυρὰ. Μὰ δύσκολα. Ὁ «Κεανό» δὲν χωροῦσε καὶ ἡ «Ναζαρέτ» ὁ Πελαγίος φορῶς ἐκινδύνευσε.

Ὁ Πελαγίος ζάμασε τὴ θάλα-σα.

«Ὅσο φορτωμένα καὶ ἂν ἦταν ἡ «Ναζαρέτ» δὲν ποῖσε ποτέ. Ἡ τρικυμία ἦταν ἡ μόνη ἀπάλαση τοῦ Πελαγίου. Ἄμα προ-σάρριζε ὁ καιρὸς, ἔπαιρνε στὰ χέρια τότες ὁ ἴδιος τὸ τιμὸν καὶ εἶχε τὸ μῆ-τρο πότε σὲ σὺννεφο καὶ πότε σὲ πᾶνα τοῦ καὶ σὰν κανένα κῆ-μα ἐμπαῖνε ὁλόκληρο ἀπὸ τὴν καὶ ἔδωκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Πε-λαγίος ζεστοῦσε τὸν γέλοιο, ἔ-λεγε:

— Ἄντε νὰ κοῦτε, θοῦδελαι!

Ἀρπῆκο ἂν ἦταν ἡ «Ναζαρέτ» καὶ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ «Κεανό», σὺν ἄλλη, μὲ τὴν ἰ-δία γρηγοράδα καὶ οὐδετοῦν. Πολλὰς φορὲς ἐτύχανε νὰ κα-λῶσι ὁ υποκόουλος στὸ πᾶνα ἀπὸ τὴν ἀστροπελέκεια. Ὁ καπετὰν Πελαγίος δὲν τᾶκανε. Εἶχε τὰ ἄ-στρα. Ἄν πάλι τὰ σὺννεφα σέ-ποσαν καὶ τὰ φῶτα, ὁ καπετὰν Πε-λαγίος ἐκαταλάβαινε ἀπὸ τὴν λῆ-ψη τῆς ἀστροπῆς τὸ ρότα τοῦ.

Σὺς ναυτεῖς τοῦ ἦσαν οὐστὴρ ἀφῆντις. Πάντοτε ἀμύλητος πρὸ πάντων σὲ μπουλάνα. Κανένα δὲ ρωτοῦσε ποτὲ γιὰ τίποτε καὶ κανένας δὲν τοῦ μίσησε νὰ τοῦ πῆ-γναι. Ἄν καμιά φορὰ ὁ Ἀ-στράτος τοῦ, πολλὰς καπετᾶνας καὶ αὐτὸς, ἔπαιρνε ὄραρος καὶ γύ-ρευε νὰ τοῦ εἰπῇ καμιά συμβου-λή, ὁ καπετὰν Πελαγίος οὐδένα τὸ φῶτα τοῦ καὶ δὲν ἀπαντοῦσε. Ἄν ἦταν στὰ καλά του, τοῦ ἔλεγε:

— «Εἰ λοστρόμο! Ἰὸ πὲς μαν-τάρ! (Μαντάρ! εἶνε τὸ πᾶν ὅλο γὰρ τὸν κατάρτιο). Ἄμα ἔλεγε ὁ λοστρόμος «μαντάρ», ὁ Πελαγίος ἀπαντοῦσε. — Ἄλλος κομμαντὰ-ρε! Καὶ καλὰ ἐνὶ εἰμα ἐδῶ κα-πετᾶνος. Ἐγὼ κομμαντάρ καὶ ὁ-χι ἄλλος.

Μία φορὰ, ἐξ ἀπὸ τὴν Μαρσίλι-τον ἐπῆσαν μὴν τρικυμία τριου-δετῇ, Ἐνα δὲ θοῦρα Μαϊοῦ τῆς. Καρῆθια καὶ θοῦρα πρῶτα, καὶ καὶ τρέχαν γιὰ νὰ τρωθῶν σὲ κανένα λιμάνι.

Ἡ «Ναζαρέτ» πετοῦσε ἀπὸ τὸ ἕνα κῦμα στὸ ἄλλο σὰν γλάρων. Τὸ κατάρτι τῆς τρίζανε σὰν νὰ τὰ βαστούσε κανένα τέρας καὶ γύρευε νὰ τὰ ξεριζώσῃ οἱ ναυτεῖς καὶ χρεῖστανε τότες καὶ ὁ Ἀ-στράτος πῆγε κοντὰ στὸν ἄγρι-μένο ἀπὸ τὸν πόλεμο Πελαγίος.

— Καπετᾶνε μου, θὰ κάμωμε καμιά ζῆμια, δὲν ποῖζουμε καὶ μεῖς; Βαπῖρια μεγάλη τὰ ρῆ-ρες πὰς τρέχουν στὸ λιμάνι σὰν λαοί.

Ὁ Πελαγίος γύρισε τότε καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἕνα μᾶτι περιφρονη-τικό:

— Μωρὲ θαλασσοῖσι εἰσαρτε-σε-ς, γιὰ γυναικί; Θέτε νὰ ποῖ-σῃ; Καλὰ. Μὰ ὅς τὸ λέω. Θὰ σὰς ζεμπορκᾶ στὸν Μαρσίλια ὅλους δὲν εἶχε κανένα καράβι.

Οἱ ναυτεῖς τὴν «Ναζαρέτ» ἦταν τὸ καμάρω καὶ τὸν περ-περτοῦσαν στὸ δρόμο, τὰ παιδιὰ ἔδεικναν τὸ ἕνα στὸ ἄλλο ὡς νὰ ἦσαν οἱ θάλασσα:

— Αὐτὸν τὸν ἐλέει; υπαρκ-ρίσε με τὴ «Ναζαρέτ».

«Ἀπὸ ὅλους ὁμοῦ περὶ πολὺ θού-μας καὶ καμάρω τὴ «Ναζαρέτ» ὁ Πελαγίος. Τὴν εἶχε ἐρμενεύει σὰν τὴ γυναικί. Πολλὰς φορὲς δὲν αἰνοῦσε κοῦδενὰ μαζὶ τῆς. Τὴς ἔλεγε λόγια καὶ τεχνικά καὶ δὲν περνοῦσαν καμιά φορὰ ἡ καμιά ὁ Πελαγίος ἐκείνη, τὴν κομποῦσε τὸ καμάρω σὰν πού καίθετο τὸ λαμπρὸ τὸν ὁλόγυρο τὸ καλλοῦν ὅτε ἀπὸ τὸν μέγα-λο τρέμει.

Μπράδο «Ναζαρέτ», μπράδο, ἀπὸ κάθε φορτωμένη.

«Ἐλεγε στὸ καράβι του, ὅστερα ἀπὸ κάθε φορτωμένη. ...

Μὴν πῆτε πὰς δὲν καταλαβαί-νουν τὰ καράβια, ἔχουνε φυχή, κι' αὐτὰ. Ἡ «Ναζαρέτ» ἦν τὴν κυβερνοῦσαν στὸ τιμὸν ὁ Πελαγίος, εἶχε ἄλλον δέρεα. Ἐμμερῶν σὰν πού καμάρω τὸ ὄλογο ὅμο καταλάβει πὰς καθάλαβει τὰ λ-λακάρια καθάλαβει.

Τὸ ταξίδι ἀρχίσανε. Πλοῖσις ἰσχυρὰ. Μὰ δύσκολα. Ὁ «Κεανό» δὲν χωροῦσε καὶ ἡ «Ναζαρέτ» ὁ Πελαγίος φορῶς ἐκινδύνευσε.

Ὁ Πελαγίος ζάμασε τὴ θάλα-σα.

«Ὅσο φορτωμένα καὶ ἂν ἦταν ἡ «Ναζαρέτ» δὲν ποῖσε ποτέ. Ἡ τρικυμία ἦταν ἡ μόνη ἀπάλαση τοῦ Πελαγίου. Ἄμα προ-σάρριζε ὁ καιρὸς, ἔπαιρνε στὰ χέρια τότες ὁ ἴδιος τὸ τιμὸν καὶ εἶχε τὸ μῆ-τρο πότε σὲ σὺννεφο καὶ πότε σὲ πᾶνα τοῦ καὶ σὰν κανένα κῆ-μα ἐμπαῖνε ὁλόκληρο ἀπὸ τὴν καὶ ἔδωκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Πε-λαγίος ζεστοῦσε τὸν γέλοιο, ἔ-λεγε:

— Ἄντε νὰ κοῦτε, θοῦδελαι!

Ἀρπῆκο ἂν ἦταν ἡ «Ναζαρέτ» καὶ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ «Κεανό», σὺν ἄλλη, μὲ τὴν ἰ-δία γρηγοράδα καὶ οὐδετοῦν. Πολλὰς φορὲς ἐτύχανε νὰ κα-λῶσι ὁ υποκόουλος στὸ πᾶνα ἀπὸ τὴν ἀστροπελέκεια. Ὁ καπετὰν Πελαγίος δὲν τᾶκανε. Εἶχε τὰ ἄ-στρα. Ἄν πάλι τὰ σὺννεφα σέ-ποσαν καὶ τὰ φῶτα, ὁ καπετὰν Πε-λαγίος ἐκαταλάβαινε ἀπὸ τὴν λῆ-ψη τῆς ἀστροπῆς τὸ ρότα τοῦ.

Σὺς ναυτεῖς τοῦ ἦσαν οὐστὴρ ἀφῆντις. Πάντοτε ἀμύλητος πρὸ πάντων σὲ μπουλάνα. Κανένα δὲ ρωτοῦσε ποτὲ γιὰ τίποτε καὶ κανένας δὲν τοῦ μίσησε νὰ τοῦ πῆ-γναι. Ἄν καμιά φορὰ ὁ Ἀ-στράτος τοῦ, πολλὰς καπετᾶνας καὶ αὐτὸς, ἔπαιρνε ὄραρος καὶ γύ-ρευε νὰ τοῦ εἰπῇ καμιά συμβου-λή, ὁ καπετὰν Πελαγίος οὐδένα τὸ φῶτα τοῦ καὶ δὲν ἀπαντοῦσε. Ἄν ἦταν στὰ καλά του, τοῦ ἔλεγε:

— «Εἰ λοστρόμο! Ἰὸ πὲς μαν-τάρ! (Μαντάρ! εἶνε τὸ πᾶν ὅλο γὰρ τὸν κατάρτιο). Ἄμα ἔλεγε ὁ λοστρόμος «μαντάρ», ὁ Πελαγίος ἀπαντοῦσε. — Ἄλλος κομμαντὰ-ρε! Καὶ καλὰ ἐνὶ εἰμα ἐδῶ κα-πετᾶνος. Ἐγὼ κομμαντάρ καὶ ὁ-χι ἄλλος.

Μία φορὰ, ἐξ ἀπὸ τὴν Μαρσίλι-τον ἐπῆσαν μὴν τρικυμία τριου-δετῇ, Ἐνα δὲ θοῦρα Μαϊοῦ τῆς. Καρῆθια καὶ θοῦρα πρῶτα, καὶ καὶ τρέχαν γιὰ νὰ τρωθῶν σὲ κανένα λιμάνι.

Ἡ «Ναζαρέτ» πετοῦσε ἀπὸ τὸ ἕνα κῦμα στὸ ἄλλο σὰν γλάρων. Τὸ κατάρτι τῆς τρίζανε σὰν νὰ τὰ βαστούσε κανένα τέρας καὶ γύρευε νὰ τὰ ξεριζώσῃ οἱ ναυτεῖς καὶ χρεῖστανε τότες καὶ ὁ Ἀ-στράτος πῆγε κοντὰ στὸν ἄγρι-μένο ἀπὸ τὸν πόλεμο Πελαγίος.

— Καπετᾶνε μου, θὰ κάμωμε καμιά ζῆμια, δὲν ποῖζουμε καὶ μεῖς; Βαπῖρια μεγάλη τὰ ρῆ-ρες πὰς τρέχουν στὸ λιμάνι σὰν λαοί.

Ὁ Πελαγίος γύρισε τότε καὶ το

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

Στην εποχή μας κυριοί, δίκως πολλά αστεία όριστικώς έθριάμψενον ή γυναικοκρατία. Τά θηλυκά εισήλσαν ο' όλα τά επαγγέλματα και προκαλούν στους άρρενας μεγάλη αγανάκτησι. 'Ημέρα δέν παρέρχεται χωρίς νάρθουν άγγέλματα πώς οι γυναίκες έκαμαν και άλλη μία κατάκτησι.

Τόν τελευταίο τόν καιρό μαθαίνουμε έγκυρως πώς κάθε ένα θηλυκό θέλει νά γίνη ήρωας. Με άλλα λόγια, δηλαδή, τó γυναικείον γένος πολεμικόν - άλλοιμονον!-τό έχει πάσει μένος. Γυναίκες κατατάσσονται άλλοι εις τó στρατό και άπαρτίζουν θηλυκές έμπόλεμες μονάδες. 'Ο, σ'υφορά μας, άρρενες! 'Υστερα άπ' αυτό πώς θα γλυτώσουμ' άπ' αυτές τίς ένσπλες μαινάδες!

'Ιδιως έχει ή γυνή, ως λέν οι ειδικόι, μεγάλες ικανότητες νά γίνη άμαζόνα. Είνε και καθ'αλλάριο, λένε, μοναδική και θά θριεμβέσθι σίγουρα στόν εικοστό αιώνα. Μά τούτο τó γνωρίζουμε, πώς είνε ικανή κι' έχει προσόντα ίππευτικά άνέκαθεν μεγάλη έφ' όσον όταν παντρευθί ή κάθε μία γυνή πάντοτε έχει στό έξής τόν άνδρα της... κα θά λ λ α.

'Ανέκαθεν τά θηλυκά είχαν φιλοδοξίες νά θγούν άπό τó πλυσταριό και άπό την κουζίνα και ν' αναδειξούνε τρανές εις την ζώνή άξίες. Και ούτω πως άνύψωσαν άπό νωρίς την ρίνα και πρώτον εις τά γράμματα έρριφθήσαν με πάθος κι' έγράψανε ποιήματα νουθέλλες, διηγήματα, έργα, πώς ως μας κοπανάν, έχουν μεγάλο θάθος. Κι' έτσι, λοιπόν, έπήρανε άέρα τά μυαλά τους. Ξεχάσαν τó καθήκον τους κι' άντί στην άγκαλιά τους νά μας κοιμίζουν τρυφερά τότε που είμαστε μωρά κοντά εις τó πλευρό τους γράφουν άριστουργήματα, όπια αυτές νομίζουν, μά πάλι δέν ξεφεύγουνε άπ' τόν προορισμό τους, καθότι με τά έργα τους και πάλι μας... κοιμίζουιν.

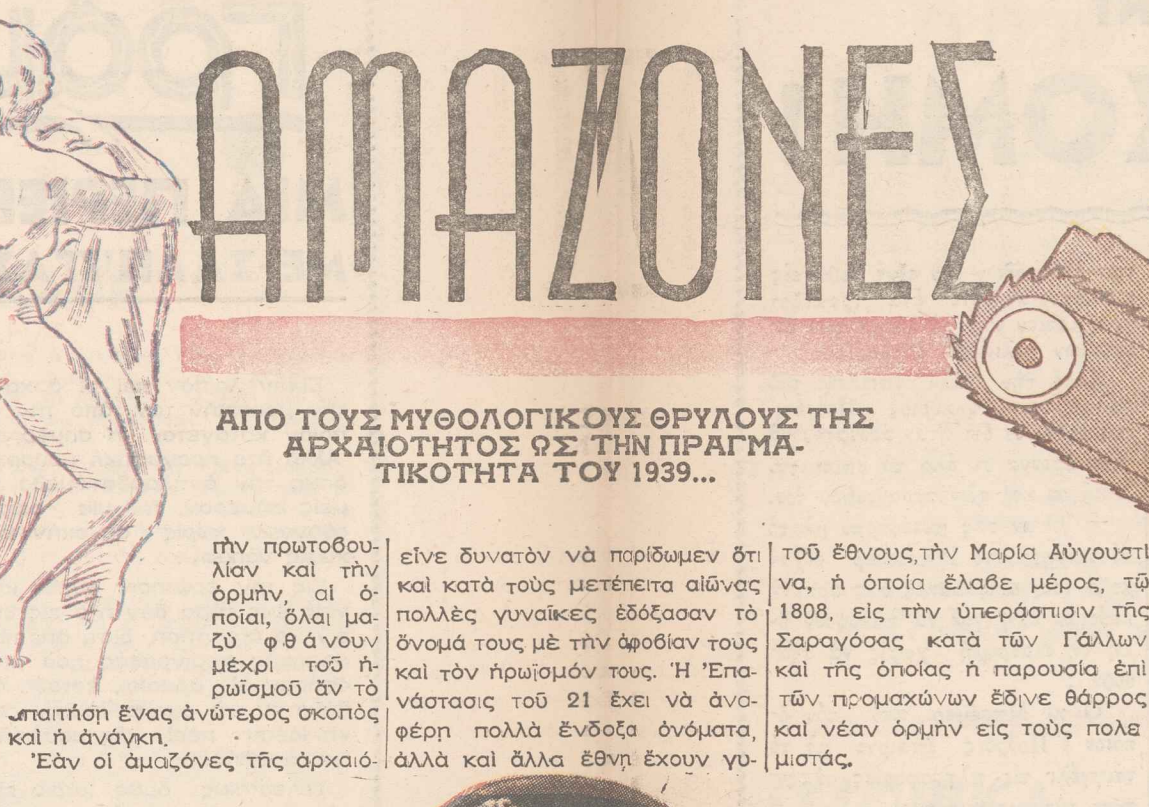
Και άλλα έπαγγέλματα κατέκτησε τó θήλυ που ήσαν μέχρι πρό τινας μονάχα άνδρικά, κατόπιν τούτων σήμερα, άγοιπτόι μου φίλοι, μπορεί κανέναν νά ειπή, ότι όριστικά ό άνδρας τά πρωτεία του τάχασ' ό κακομοίρης και ότι ή έξίσωσις των φύλων είνε πλήρης. 'Εγιν' έσχάτως ή γυνή ως και δικηγόρινα και μάλιστα στά νομικά τά καταφέρνει φίνα. Δρέπτι έπαίνους άρκετούς έν τή δικαστηρίω καθ' ότι πάντα όμιλεί με πάθος και με μπόλο. Με την πολυλογαν της τούς πάντας ξεθεώνει και τόν κατηγορούμενο εύκόλως τόν γλυτώνει κάνοντας πώς λιποθυμά.

Από τó βάθος της αρχαιότητος μας έρχεται ό θρύλος των άμαζόνων, ότι υπήρχε ένα έθνος άπο πολεμοχαρείς γυναίκες, οι οποίες δέν έφοδούντο νά άναμετρηθούν με τούς ισχυρότερους στρατούς της έποχής εκείνης. Για τίς άμαζόνες όμιλούν πλείστοι 'Ελληνες συγγραφείς, μεταξύ των όποιων οι κυριότεροι είνε ό 'Ηρόδοτος και ό Πλούταρχος. Κατ' αυτούς, οι άμαζόνες έζούσαν εις τó βορειοανατολικόν τμήμα της Μικράς Ασίας και ή περιφημότερη μεταξύ αυτών υπήρχε ή Τενθεσιλεία, ή όποια αναφέρεται ως βασίλισσα των άμαζόνων της θράκης. Μετά τόν θάνατον τού 'Εκτορος, προσέτρεξε με τó γυναικείον στρατεύμα της εις βοήθειαν της Τροίας και, άν και -άτρόμητη και αυτή και ό άμαζόνες της- έπολέμησε ήρωικά, έφονεύθη στό τέλος άπό τόν 'Αχιλλέα.

Πρό τού έπεισοδίου αυτού όμως, ή πολεμική αυτή γυναικεία φυλή είνε ήδη γνωστή. 'Εχει εισβάλει μάλιστα και εις την 'Απτικήν, άπό την όποιαν κατάρθωσε νά τας εκδιώξη ό Θησεύς. Πρό της πολιορκίας της Τροίας, έξ' άλλου, αναγράφεται έπιδρομή άμαζόνων εις την Φρυγίαν. 'Ολίγον κατ' όλίγον κατόπιν, ή ήγημ των ούσων και δέν γίνεται πλέον λόγος για τίς άμαζόνες ή μόνον κατά την έποχήν τού Μεγάλου 'Αλεξάνδρου. Πολλοί εκ των νεωτέρων μελετητών και ιστορικών άμφισβητούν την ύπαρξιν των άμαζόνων ως χωριστού έθνους. Φαίνεται όμως έν τούτοις, ότι δέν έχουν δίκαιον και ότι οι άμαζόνες της έποχής εκείνης, των όποιων την πολεμικήν δράσιν και τόν ήρωισμόν άπεθανάτισαν όχι μόνον οι αρχαίοι 'Ελληνες συγγραφείς αλλά και πλείστοι άπαικονίσεις σέ αρχαία δοχεία, ήσαν μία εκδήλωσις μπριαρχικού καθεστώτος, ως συνέδη και εις άλλα μέρη της γης. Εις τά καθεστώτα αυτά, εις τά όποια την πρωτεύουσαν θέσιν κατείχεν ή

Τό πρώτον γυναικείον σύνταγμα ίππικού τού κόσμου, εύρίσκειται έν σχηματισμώ εις την 'Αμερικήν. 'Επικρατεί μάλιστα τó σος ένθουσιασμός μεταξύ των 'Αμερικανίδων, που σπεύδουν νά καταταγούν εις τó έθελοντικόν αυτό σώμα, ώστε τó 'Αμερικανικόν 'Επιτελείον μελετά ήδη τόν σχηματισμόν και δευτέρου συντάγματος. Εις την άνωτέρω φωτογραφίαν φαίνονται αι νεαρά άμαζόνες κατά τας τελευταίας άσκήσεις των

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ ΩΣ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ 1939...

την πρωτοβουλία και την όρμην, οι όποιοι, όλα μαζί φθάνουν μέχρι τού ήρωισμού έν τó σπαιτήριο ένας άνώτερος σκοπός και ή ανάγκη. 'Εάν οι άμαζόνες της αρχαιο

είνε δυνατόν νά παρίδμεν ότι και κατά τούς μετέπειτα αιώνας πολλές γυναίκες έδόξασαν τó όνομά τους με την ήρωϊαν τους και τόν ήρωισμόν τους. 'Η 'Επανάστασις τού 21 έχει νά άνοφίρη πολλά ένδοξα όνόματα, αλλά και άλλα έθνη έχουν γυ

του έθνους την Μαρία Αύγουστινα, ή όποια έλαβε μέρος, τώ 1808, εις την υπεράσπισιν της Σαραγόσας κατά των Γάλλων και της όποιας ή παρουσία επί των προμαχώνων έδινε θάρρος και νέαν όρμην εις τούς πολε

Μία άπό τας πρώτας άνθυπολοχαγούς τού άμερικανικού στρατού είνε ή μίς Πήλρ Κάρλινγκτον. 'Η χαριτωμένη αυτή βαθμοφόρος άπεφοίτησεν άπό την Στρατιωτικήν 'Ακαδημίαν της Νέας Φιλαδέλφειας με "άριστα", ανέλαβε δέ άμέσως εις ηλικίαν 26 ετών ένεννύον ύπηρεσίαν εις τó γυναικείον σώμα στρατού των 'Ηνωμένων Πολιτειών

πτος -οι όποίες λέγεται μάλιστα ότι έκαναν άτροφικόν ή άκρωτηρίαζαν τόν άριστερόν μαστόν διά νά μη έμποδίζονται εις την χρήσιν τού τόξου- έδειξαν πολεμικές άρετές τίς όποιες έθαύμασαν οι σύγχρονοι των, δέν

γυναίκες που άφήψαν τούς κινδύνους τού πολέμου και είνε πραγματικώς άξίες θαυμασμού. 'Επειδή τώρα μόλις έτελείωσε ό πόλεμος στην 'Ισπανία, μπορούμε ν' άναφέρωμε ένα ήρωικό κορίτσι τού υπερηφάνου αυ

Κατά την διάρκεια τού Κριμαϊκού πολέμου, ή άρχηγος μάδας φυλής Κούρδων, ή Καρά φατίμα, γυναίκα 65 ετών, έφθασε εις την Κωνσταντινούπολιν επί κεφαλής των πολεμιστών της φυλής της, για νά λάθρ μέρος εις

στην παρουσία μίας γυναίκας. Νέο κορίτσι αυτό, ή δεσποινίς 'Ελεονώρα Προχάσκα, κόρη μου σκιοδισκάλλου, λαμβάνει μέρος ως άνδρας και ως κομψός Αύγουστος Ρέντις, εις πλείστας μάχας. Τό φύλον της ανακαλύπτεται μόνον όταν τραυματίζεται θανατηφόρως τώ 1813 εις την μάχην τού Γκέρντε. Εις την Γαλλίαν αναφέρεται ή κόμισσα Φίλις ντε λα Τουρ ντι Πέν ντε λα Σαρζ, ή όποια τώ 1692, επί κεφαλής όπλισμένων χωρικών, απέκρουσε τόν δούκα της Σαβοΐας, ό όποιος ήθελε νά κατακτήσθι την πατρίδα της. Κυριαρχεί όμως ή μορφή της 'Ιωάννας ντ' 'Αρκ, της κόρης αυτής χωρικών, ή όποια, εις ηλικίαν 17 ετών, ήκολούθησε την «φωνήν τού ουρανού» και έτεβη επί κεφαλής τού γαλλικού στρατού, έδιώξε τούς 'Αγγλους άπό την πατρίδα της, έβόλε τó στέμμα στό κεφάλι τού βασιλέως της και άποκατέστη την Γαλ

Οι γυναίκες-στρατιώτες, θέμαπροσφίλες των παλαιών επηρωποιόγραφων, έγιναν, λοιπόν, πραγματικότητα. 'Η άνωτέρω φωτογραφία έλήφθη εις τούς άρμούς τού Λένινού. Οι στρατιώτες των βολεπτικών σωμάτων, που κατετάχθησαν άθροως μετά την έκκλησίαν της άγγλικής κυβέρνησης, παρελαύνουν τραγουδώντας τó «πιπερέν»

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

Εκτός άν τόν ερωτεύθι και ύστερα τόν παντρευθί, όποτε πάει ό δύστυχος... Ι ο σ θ ι α δ ε σ μ α !

Στήν εποχή μας άρκετές κυρίες, είτε διδες γράφουν σέ περιοδικά και σέ έφημερίδες. 'Υπάρχουν συντάκτριες που κάνουν ρεπορτάζ από σαλόνια κοσμικά ή και άπό την πλάζ. Είνε κι' αυτή κατ'άκρας της γυναικός καινούργια. Βλέπεις συντάκτριες παντού, νά γράφουνε με φούρ (για

'Όταν καμμίαν άπ' αυτές τύχη νά άγαπήθι στό τέλος θά σαστίσθι.

Μία ρεπόρτερ δέν ξεκνά την τέχνην της ποτέ της και άπό την συνέντευξιν ποτέ δέν θά γλυτώθι. Ξάν θά σου δην τó φίλι, θά θάξθι τó καρνέ της και σοδará θά σου ζητή άμέσως... έντυπώσις.

Σε πλείστα επαγγέλματα θριαμβεύει ή γυναίκα. Μά και αεροπόρισα την είδα και άπόρησα. Και είπα: Με τó δίκρι της μας κάνει τόν γκιουλέκα. Οι άνδρες άλλων έποχών με τόν ρωμαντισμό τους άποκαλούσαν την γυνή πολλάκις άγγελό τους και έφαντάζοντε φτερά στους ώμους της έπάνου. Νά τώρα που απέκτησε φτερά... αεροπλάνου! Με τόλμη άφθασθι πετά φυλά εις τόν άέρα και δίνει εις τόν άνδρισμόν πλήμνα τά μάλα καιρό. Κι' έτσι καθώς την βλέπουμε νά σκίρη τόν αιθέρα με θαυασμό την βρίσκουμε πλάσμα πολύ αϊθέριο.

Δέν βρίσκειται στά χρόνια μας επάγγελμα κανένα που νά μη τάχη ή γυνή έσχάτως κατακτήσει. Και ταυρομάχος φοδερή κατέβη στην άρένα κι' άγριεύς ταύρους τόλμησε νά άντιμετωπίσθι και στό δολαν εκάθησε κι' έτσι ύπάρχουν φθορί στό εικαστηριώμαρ δεκάκις νά μας κ ό θ η. Με μία ματιά της φλογερή, όταν θά ήρ «σ' άγάπησ» μας σφάζει κι' έτσι αυθρπει γίνεται και... κασάπια. Μας θρίσκει πάντα ή γυνή τούς άρρενες καθότι και κάποτε θά μας ειπή «τά καλά μου σου χάρισα» όποτε πλέον ύστερα μας σ ι ν γ ο ψ ή ν ε ι χρόνα κι' έτσι ή άφώτιστη γίνεται και φουρνάρισα.

Με λίγα λόγια ή γυνή έχει έσχάτως τάσι προς την μεγάλη δράση. Την γυναικείαν φύσιν της πολύ περιεφρόνησε τόσο που σκεπτονται πολλοί μη τάχα παρεφρόνησε. 'Αλλ ή γυναικα όλ' αυτά τ' άκούει θερροέ. Δέν ράβει πιά άσπρόφουκα και δέν κεντά κορσέ. Πρό αληθείας κύριοι, διασκόμαστε ώμους και πρέπει όλοι σοδάρως οι άνδρες νά σκεφθώμε ότι σέ λίγο σίγουρα θά πλένουμε έμεις και ίσως-ίσως, φίλοι μου, και νά... γεννοβολώμε.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΠΛΗΚΤΟΣ

10
ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΩΤΙΑΝΤ ΓΥΑΡΝΤ
Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΖΗ ΔΚΟΜΗ!

ΙΕ"

— Καλά είχε αυτό—προσπά-
θησε να απορήσει την ζήτουμέ-
νη υπόθεση, ο κ. Μπρέμερ. 'Αλ-
λά έχετε κύριε Πούρβις, τί
ρόλον παίζει η πολιτική σε μιά-
Πρέπει πάντα να προσέχει κανείς
να μη διαταραχθεί η ειρήνη
και μου φαίνεται πολύ δύσκολο
να γίνει κάτι, το οποίο θα ερχό-
ριστήσε τους έγκληματες σε όλες τις
πολιτείες.

— Ο Πούρβις έχωμολέγατε.

— Βλέπετε λοιπόν, ότι έχω δι-
κιο κύριε, Μπρέμερ, είπε. 'Ας
ορίσουμε αυτά και πότε μου έ-
σις ότι μπορεί να με βοηθήσει
στην ανακάλυψη των απαγωγέων
ας. Βοηθήστε μας τουλάχιστον
ετσι λιγάκι.

— Οκ, Μπρέμερ έμεινε σκεπτι-
κός όλίγα λεπτά και κατόπιν άρ-
χιζε να διηγείται με κάποιον δι-
στασιμόν.

— Φοβάμαι ότι δεν θα μπορού-
σω να σας βοηθήσω πολύ. Είχα πεί-
στο παιδί μου σχολείο και καθώς
επέστρεψε, σε μιά αναγκαστική
στάση επήλθαν μερικά άνδρες
στο άμαξί μου, οι οποίοι με έρι-
ξαν κάτω. 'Όταν συνήλθα ευρήθη
να διαμένω μεταξύ τους και με
ένα μανδύλι πάνω στο μύτι. Ένα
άλλο άμαξί. Κατά τον ίδιο
τρόπο με έφεραν πίσω. Τά τζά-
μια του αυτοκινήτου ήταν μαυρι-
σμένα και έτσι δεν μπορούσα να
διακρίνω τίποτε. Με μιάς, άνοι-
ξαν την πόρτα, με κατέβασαν και
το άμαξί έφυγε. Έφρονάσε και με
ρικιά χωριάτες με έπλησαν, έ-
λυσαν τα δεσμά του και μου έδω-
σαν το μαντήλι από τα μάτια. Οι
ίδιοι με έπληροφορήσαν ότι ευρί-
σκόμην κοντά στο Φόρστερ. 'Α-
πό την ημέρα της απαγωγής μου
είχαν περάσει τρείς έβδομάδες.

— Ούτε ο φίλος σας που έφερε
τα λύτρα δεν μπόρεσε να καθορί-
ση τίποτε;

— Όχι. Τά λύτρα έπρεπε να τά
αφήσουν χάμω στην διαταύρωσι
του μεγάλου δρόμου με τον αλτο-
κινητόδρομο του Σικάγου. 'Ετσι
και έγινε. Κανείς δεν έφαινετο
πούθεν.

— Βέβαια δεν μιάς λέτε πολλά
πράγματα, άπότησε ο κ. Πούρ-
βις, σκεπτικός. Πας σας εφάρθη-
καν κατά την διάρκεια της αιχ-
μαλωσίας σας;

— 'Εκτακτα. Δεν έχω να κά-
νω κανένα παράπονο. Μιά γυναί-
κα μου έφερε κάθε μέρα, στίς
τακτικές ώρες, την τροφή μου.
Τά γεύματα ήταν πλούσια και κα-
λά. Μου έδιναν τακτικά και τον
γάρ. Δεν ήμουν έμως ποτέ μό-
νος μου. Είχα πάντοτε έναν φύ-
λακα κοντά μου και δεν μου επέ-
τρεπαν να έγγλυό το μαντήλι που
μου έπένεπαζε τα μάτια. 'Ισως—
ευνέγιε ο κ. Μπρέμερ, σάν να
μετανοούσε—έκανα λάθος.

— Τί λάθος;

— Μιά μέρα ο φύλακός μου μου
επίτρεψε να παίξουμε χαρτιά με
τί και δεν έδεδόθηκα διότι εν γέ-
νει δεν μ' άρεσε να παίξω χαρ-
τιά. 'Επρεπε να είχα δεχθώ, διό-
τι τότε θα μου έδωζαν το μαντή-

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΑΙ ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— Καθώς ξεκίνησαμε, ένας από
τους φύλακούς μου έρώτησε τί ώρα
ήταν και ένας άλλος άπότησε ότι
ήταν ύκντο. Στάς ένδεκα βρέθηκα
ελεύθερος άπάνω στο δρόμο.

— Στάς ένδεκα πολύ. Με τις
γνώσεις που έχω των αστυνομι-
κών μου, δεν έχω πιά καμμί-
ον άμφισβησία ότι έπεράσατε την
αίχμαλωσία σας σε κάποιον προ-
στασιο του Σικάγου. Φυσικά αυτό
δεν σημαίνει, ότι ανακαλύψατε
και πού έστασε. Τά Σικάγο είναι
μεγάλο και πρέπει τώρα να έρθω
με σε ποιο προάστειο και τίνας
σπίτη σας κρατούσαν αιχμαλώτω-
Θυμάσατε τίποτε άλλο;

— Ο κ. Μπρέμερ έκίνησε το
κεφάλι—'Όχι. Δεν έλθω να
πορώ να προσθέσω καμιά άλλη
πληροφορία.

— 'Ωραία. Τότε θα παρακολου-
θήσουμε αυτά τά ίχνη και θα δο-
με έαν έχω δικήν.

— Η έρευνα γιά την άνεύρεσι
του εργοστασίου όπου είχε κατα-
σκευασθώ το γαλί δεν ήταν εύκολη
και εφάνηκε αμέσως ότι θα άπαι-
τούσε πολλόν καιρόν. Στίς 'Ηνωμέ-
νες Πολιτείες κατασκευάζονται
κάθε χρόνο γαλικά με έξήντα χιλι-
άδες διάφορα σχέδια και τά σχέ-
δια αυτά άλλάζουν με τη μόδα.
Κανένα από τά δείγματα του έ-

— Με συγχωρείτε κύριε Μπρέ-
μερ, αλλά προσπαθώ να μη χάσω
καθόλου καιρό. Μήπως παρατη-
ρήσατε τίποτε άλλο που να μάς
δευκολύνει να έρθουμε τον τόπον
της αιχμαλωσίας σας;

— Ο Μπρέμερ έδίστασε πάλι γιά
λίγο.

— Βεβαίως με κρατούσαν σε
κάποιον έξοχικό σπίτι, διότι άκου-
γα ότι στην άλλη ήταν κάστες
και άγγελάδες και κάτι άλλο. Κα-
τά πάσαν πιθανότητα ήταν ένα
κοντάκι ένας αυθημερόν σπαθ-
μός. Μου έκαναν έντυπωση ότι ά-
κουγα το πρωί και το βράδυ πε-
ρισσότερα σήματα άφίσεως και
άναχωρήσεως σιδηροδρομικών συρ-
μών παρά κατά την διάρκεια
της ημέρας.

— Μιά στιγμή! έφώναζε ο Πούρ-
βις. Έχετε θαυμάσιο μνημονικό.
Προσπαθήστε να θυμηθώτε άνάκη
κάτι. 'Όταν δεν έλέπη κανείς, η
άκοή γίνεται άδύναμη. 'Ακούγατε
να περνά ανημιμηχανές ή ήλε-
κτρικά τραίνα;

— Ο κ. Μπρέμερ έκώχρεψε.

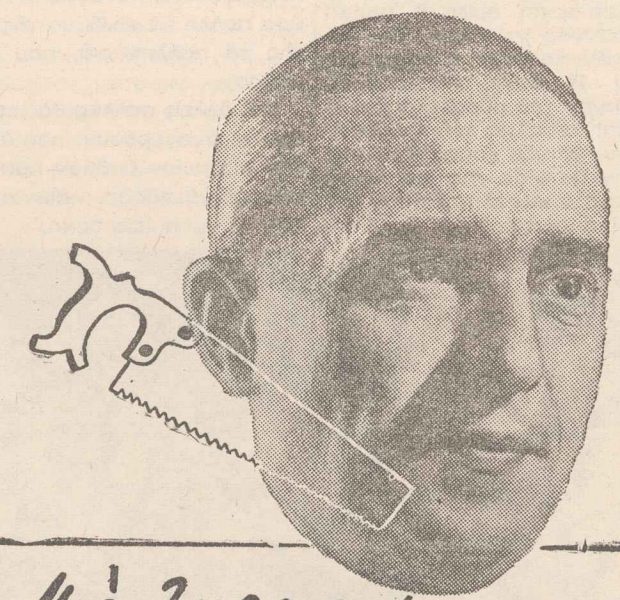
— Ηλεκτρικά τραίνα, βέβαια.
Μου φαίνεται πως τά άκούω ά-
κμή τώρα.

— Ο Πούρβις που είχε σκηωθή έ-
κάθησε πάλι και συνέχισε:

— 'Ωραία. Κάτι κατορθώσατε
έπι τέλους. Να έντοπίσουμε τον
τόπον της αιχμαλωσίας σας. 'Α-
κούγατε θρυβο από οικιακά ζώα
και ως εκ τούτου δεν είσαστε στο
κέντρο μιάς μεγάλης πόλεως. 'Α-
κούγατε έμως και ηλεκτρικά τραί-
να ως εκ τούτου δεν είσαστε στην
έξοχή. Στίς 'Ηνωμένες Πολι-
τείες λειτουργούν ηλεκτρικά τραί-
να μόνον μεταξύ των μεγάλων
πόλεων και των παραστηνίων των.
Συμπεραίνω με άπλήτην βεβαιό-
τητα, ότι σας έκράτησαν αιχμή-
λωτο σε κάποιο προάστιο μιάς
μεγάλης πόλεως. 'Ισως σας είνε
δυνατόν να μου πώτε πόσον καιρό
χρηστάσθηκε το αυτοκίνητό να πά-
από το μέρος όπου είσθε αιχμήλω-
τος ως το Φόρστερ. Ένας πεπει-
ραμένος αστυνομικός της άν και
σας μπορεί να έκτιμηση την ταχύ-
τητα ενός αυτοκινήτου.

— Ο κ. Μπρέμερ άρχισε να κα-
ταλαμβάνη τί ήθελαν άπ' αυτόν.

— Μπορώ κάτι περισσότερο να
σας πώ, κύριε Πούρβις, άπότησε.

Μιά γυναίκα
σ'αφ'όσων σ'ας!

Είς πολλούς κυρίως το ξυράφι κατά το ξύρισμα
αποκόπτεi ως πρίν 5000 τρίχες. Έκ τούτου το δέρμα
εξοχίζεται, τεντώνει και πονεί. Αυτό μπορείτε να
το αποφεύγετε εάν πρίν να σαπουνίζετε το πρόσω-
πό σας το τρίβετε καλά με κρέμα NIVEA. Η NIVEA
είσχυρη χάρην της περιεχομένης EUCERIT δοθείς
στο δέρμα, το έμποτίζει καλά και το κάμνει μαλακόν
και λείον. Έτσι προετοιμα-
σμένη ξυρίζεσθε ελαφρά,
γρήγορα και εύχάριστα.

των έβδομάδων δεν είχε τεθή εις
κυκλοφορίαν ούτε ένα τραπέζι-
γραμμάτιον από τά λύτρα των δι-
ακοσίων χιλιάδων δολλαρίων.

Κατά την νέαν επίσκεψί του
παραβίτου, ο κύριος Πούρβις,
του έδλωσε ότι ήταν άδύνατον να
γίνη έρευνα σε όλα τά σπία του
Σικάγου και των παραστηνίων του.

— 'Όταν σας μετέφεραν με το
αυτοκίνητο στο Φόρστερ είχαν
μαζί τους οι φύλακας σας άρκετά
καύσιμο έλη γιά να καλύψουν έ-
λη τη διαδρομή χωρίς να στα-
θούν ;

— Ο κ. Μπρέμερ, από τον ύ-
πόιν ο Πούρβις έπαυρε με το
είχε πολυηθώ το χαλί τότε;

Τά ταπητουργεία ήταν δυστυ-
χώς υπό νέαν διεύθυνσιν και έλα-
τά παλιά βιβλία είχαν κατα-
στραφή.

Πάντως η πληροφορία αυτή έ-
νίσχυσε την γνώμη του κ. Πούρ-
βις, ότι ο κ. Μπρέμερ είχε κρα-
τηθώ αιχμαλώτος εις το Σικά-
γον. 'Επί πλέον ύπήρχε η έλπίς
ότι τά τραπέζιγραμμάτια των λύ-
τρων δεν θα άργούσαν να κυκλο-
σορήσουν. 'Όλες οι Τράπεζες των
'Ηνωμένων Πολιτειών είχαν έφο-
διασθή με έναν άκριβή κατάλογον
των αριθμών των τραπέζιγραμ-
ματίων.

Φαίνεται ότι οι απαγωγείς ή-
σαν παλαιοί και πεπειραμένοι εις
κληματαί, οι οποίοι διέθεταν άρ-
κετά μέσα και μπορούσαν να πε-
ριμένουν διότι έντός των δύο πρώ-

Ο ΠΟΘΟΣ

Έγλυκερόνυστος τ' άντράνενο
(ή πρώτη μέρα ήταν του γάμου)
κι είπεν ο νύμφος στην νύμφην
με τά βαρέα τά μάτια λόιου:

— Την εύτυχία την άνειρεύτκα
με σενα, άνάπη μου, με σενο.
Νά τά τά στέφανα του γάμου μας
στό εικονιστάδι κρεμασμένα.

— 'Ακί πόσο ο πόθος μ' έτυράννησε.
ο πόθος ο κρυμμένος, όταν
την εύτυχία άφνα προσμένοντας
η ήμερα χρόνος μου έφαινόταν.

— 'Ο πόθος έδωσε, ξεψύχησε
ή εύτυχία, γερτή κοντά μου,
ψηλά το χέρι άπλώνει κράζοντας:
νά τά τά στέφανα του γάμου.

— 'Ακί πόσο ο πόθος μ' έτυράννησε.
για χρόνια διψασμένο στόμα.
Κι όμως την εύτυχία πως ήθελα
να την ποθεύω ακόμα, ακόμα!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

— Κάνε γρήγορα, σε παρακαλώ, Άνναστασία, το τράνιο φεύγει
σε 24 ώρες.

ΣΥΝΤΡΙΜΜΑΤΑ

Σπασμένα μάρμαρα, κομμάτια,
ρημάδια από παλιούς ναούς,
άπομεινάρια από παλάτια
κι άπομεινάρια από θεούς!

ήρώων κορμιά, σωροί, συντρίμια
γυναίκες μέλη άρμονικά,
που η σμιλεμένη σας ή γύμνισο
τους ταπεινούς πόθος νικά!

κάποια φυχή σας ζωντανεύει,
πόνους που όμνους άντηχεί,
κάποια φυχή που συγγενεύει
με τη δική μου την φυχή.

Γι' αυτό, όσο διάπλατα άν άνοιγουν
τ' άκούραστα φτερά του νοού,
δυσό δίψες δαδωστές με φρόνουν:
του 'Ωραίου και του Παντοτινού.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάθε φορά που ο 'Επίεν Μεκξέ
ήθελε να τά χαλάσει με καμιά
φιλή του ή οποία ύποκρίνεται τόν
έντολως παρουσιάζονταν μπρός
της και της έλεγε:

— Τά ξαίρω όλα κυρία.

Η γυναίκα έμεινε έκπληκτη.
έχανε και την επομένη τόν 'χ'
τούσε γιά να τού πάρη συγγνώ-
μη.

— Η κυρία γιά Στέλι θέλοντας
να μάθω άν ο Τελλεφάνδος την
άγαπούσε τόσο, έσο και μιάν άλ-
λην γυναίκα, τόν ρώτησε: 'Εάν
πέσουμε κι οι δύο μας σε ένα πο-
τάμι ποίαν θα προτιμήσετε να
σώσετε πρώτα;

— Είμαι βεβαίως, κυρία μου, ά-
πότηνησε ο έξυμνος διπλωμάτης,
πως ξαίρετε να κολυμπάτε και οι
δύο θαυμάσια.

— Η παρζιάννα του ντ' 'Αλμπερ
μάρτυς της δραστηριότητος της
μελέτης και της αδιαφορίας του
γιά τά μεγάλα πρόσωπα τά οποία
ήγροντο να τόν έπισκευθούν και
τά οποία θα μπορούσαν να τού πα-
νούν χρήσιμα σε κάθε περίπτωση
του είπε μία μέρα με ύφος πονητι-
κό:

— 'Αδεν θα γίνετε τίποτε άλλο
από φιλόσοφος.

— Καί τί σημαίνει φιλόσοφος;
την ρώτησε έκείνη.

— Νά, ένας προελλός που γά-
νει την ζωή του και τσεραίνεται
μόνο και μόνο γιά να πιάσει γι'
αυτόν ο κόσμος όταν πεθάνη, ά-
πάντησε η άφελής γυναίκα.

— 'Όταν έχουρίεσαν την Άλσα-
τία οι Ηβρώσοι, ο Πρόστος στρα-
τηγός Φράγκμπαουρτζ πήγε μία
μέρα σ' ένα πλοίοειόν ενός Άλ-
σατικού χωριού και άφού διέταξε
ένα πλοούν γεύμα έδωλε το μα-
κρύ ξίφος του και το έβαλε πάνω
στο τραπέζι κοντά στο πιάτο του.

Ο πανδύτης το είδε το ξίφος,
σέροντας το γεύμα, αλλά δεν είπε
τίποτε. 'Επρεσε μόνο στίν κήφο
του και παίρνοντας την διέλλαν
(το κληροικό εκείνο εργαλείον
το οποίο μοιάζει σαν μεγάλο πα-
ρούνι) την έβαλε πλάι στο ξίφος
του στρατηγού!

— Τι κάνατε έκεί; ρώτησαν έτι
πληκτος ο Φράγκμπαουρτζ.

— Τίποτε, στρατηγέ μου, άπάν-
τησε ο Άλσατός πανδοχεύς. Βά-
ζω το παρόνι κοντά στο μαχαίρι
γιά να φάη ή έξοχότης σας!

ΟΤΑΝ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΑ...

ΣΤΟΛΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΑΡΕΣΟΥΝ ΣΤΟ ΤΑΙΡΙ ΤΩΝ

Έχουν γραφή τόσο πολλά γιά
τόν έρωτα από την άρχαιότητα
έως σήμερον, ώστε διδύλθηκαν ό-
λόκληροι δεν θα χωρούσαν τους
κιάδες τόμους που πραγματεύον-
ται το ζήτημα αυτό. Δεν προκει-
ται να προσθέσουμε ούτε μίαν
γραμμην εις τά εκατομμύρια των
δυσών υπάρχουν ήδη σκετικώς, κα-
ρίε να έχουν όμως εξαντλήσει το
φάσμα ενδιαφέρον της υποθέσε-
ως γης.

Δεν θ' άσκοληθούμε διά τόν άν-
θρώπινον έρωτα, αλλά γιά την έκ-
δηλωσιν αυτή στο ζώα και ιδιαιτε-
ρώς τά πουλιά.

Η ούσις μεταχειρίζεται κάθε
τρόπον και κάθε μέσον γιά να
φθάση εις τούς σκοπούς της, κυ-
ρίως.

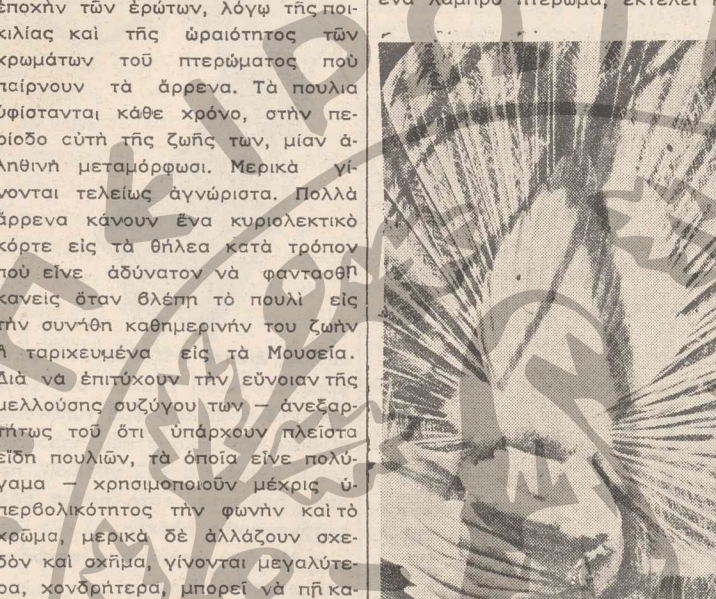
Τά πουλιά, όπως η διακρισις
αυτή λαμβάνει έναν κοινότροπον
πρωτοτικό τόνον, ιδίως κατά την
έποχον των έρωτων, λόγω της πο-
ικιλίας και της άραιότητας των
χρωμάτων του περιώματος που
παιρνούν τά άρρενα. Τά πουλιά
υφίστανται κάθε χρόνο, στην πε-
ριοδο αυτή της ζωής των, μίαν ά-
πλήτην μεταμόρφωσιν. Μερικά γί-
νονται τελείως άγνώριστα. Παλλά
άρρενα κάνουν ένα κυριολεκτικό
κόρτε εις τά θήλας κατά τρόπον
που είνε άδύνατον να αντισταθώ
κανείς όταν άλμπη το πουλί εις
την συνήθη καθημερινήν του ζωήν
ή ταρκευμένα εις τά Μουσεία.

Διά να έπιτύκουν την εύνοιαν της
μελλούσης εύτυχίας των— άνεξαρ-
τητως του ότι υπάρχουν παλαιοί
είδη πουλιά, τα οποία είνε πολύ-
λογα— κρησιούμενοι μέχρις υ-
περβολικότητας την φωνήν και το
χρώμα, μερικά δε άλλαζουν οκε-
δόν και σχήμα, γίνονται μεγαλύτε-
ρα, χονδρότερα, μπορεί να ήήκα-
νεις επεξεληκτικώτερα γιά να έπι-
σώσουν την προσοχήν της θήλας
και την προτίμησιν της.

Τά παραδείγματα πτηνών η κ. γ.
και της λαμπρότητος άκρίως του
περιώματος των, μας δίδουν ένα
τυπικό παράδειγμα της ενεργείας
αυτής. Υπάρχουν διάφορα είδη
παραδείγματα πτηνών, ένα έξ αυτών
η κ. γ. όταν κανη τά κάρτε του έ-
νοινει το λεπτότατο πτερόν που
έχει γύρω στο λαιμό του, κατά
τρόπον ώστε σχηματίζουν μία θαυ-
μάσια κολοβήν, όμοια της όποι-
ας και εις διέδοθησιν άποκρίνε-
ται τα εις διέδοθησιν άποκρίνε-
ται έν έν άπό τών άνωθεν να κινή
ή καλύτερη μορφή. Ταυτοχρό-
νως πάνω από το κεφάλι του άρ-
θούται έξη λεπτότατα— πτερά με-

Όλα τά πουλιά, ιδίως τά άρ-
σενικά, στολίζονται την έπο-
χή των έρωτων τους, γιά να
έλκύσουν το ταίρι τους

Ο φασανός στην έποχή των
έρωτων του παρουσιάζει ένα
πρότομο θεάμα με τά στολί-
δια των φανταστικόν πτεράν

Η μία κυρία:
— Χαριτωμένο το μικρό σας...
Η άλλη κυρία:
— Έχει τά μάτια της μαμάς
του.

— Η μητέρα του μικρού:
— 'Από τόν μαμαλά του δεν πή-
ρε τίποτε.

Και ο μικρός:
— Πώς, καλή μαμά! Τόν παντε-
λόνι που φορά!

— Μπαμπά, ο δάσκαλος μου εί-
πε να έρω τόν μεγαλύτερο κοινό
διαιρέτη.

— 'Υψιστε Θεέ! Έχουμεν ο ά-
γράμματος πατέρας. Άκόμα είνε
χαμένος αυτός ο κοινός διαιρέ-
της; Θυμάμαι που ο δάσκαλος μ'
άπέβαλε από την τάξη επειδή δεν
μπορούσα και έγω να τόν έρω
τότε.

— Μεταξύ ζωγράφων:
— 'Επούλησε πρώτα, Γιάννη;
— Ναι. Το πουκαμύ μου.

— Μά γιατί, μπαμπά, δεν μ'
αφήνεις να παντρευτώ το Γιάν-
νη;
— Ούτε να το σκέπτεσαι. 'Ι
Γιάννης δεν είνε άγαπός γιά τί-
ποτα.

— Τότε άσε με να πάω τόν
'Αρη.
— 'Αδύνατον! Αυτό είνε ένα
νός γιά όλα!

— Είδες αυτόν τόν άγαπώτατο
επιφανότατο που δε κιντώσας άν
να μην είχες πληρωθεί είσότη-
τος;

— Ναι. Αλλά κι έγω τόν κα-
τούσα σαν νύμφη πληρώσει.

— Λοιπόν, γιατί δεν ήλθες
μαζί με τη γυναίκα σου; Κυρία
Πολύτορε όπως είχαμε συμφωνή-
σει!

— 'Ω! σας εύχαριστώ πολύ!
'Εσπασα το κεφάλι μου, τσών ά-
ρα, και δεν μπορούσα να θυμηθώ
τί είχα έσχεσεί!

— Η γυναίκα σας έτραγουδούσε
πρό όλγην— έστρεφτικά...
— Πώς άπιασε; Θα έρεξη;
— 'Όχι! σας λέω πως η γυναί-
κα σας τραγουδούσε θαυμάσια...
— Ναι, καρέβιος— πέντε ώ-
ρες την ήμερα μελέτη έδώ και
ένα χρόνο.

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω γιά
τι τραγουδούσατε!

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΝΜΕ

ΑΙ ΣΥΓΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ

—Το άμυγδαλίο «Λευκάς», του οποίου επιβαίνουν αϊ κεφαλαί πολλών γηραιών κυριών, αναχωρεί διά Μποτοσαράκον και λοιπά βαρέα.
—Το άμυγδαλίο «Έρω» αναχωρεί διά λιμένες Ζαπτείου, Φιλοπάτου κ.λπ.
—Το υπερωκεάνειον «Συρραλιστική πολιτική» αναχωρεί διά Δαφνί, όπου θα φθάσει ύστερα από ταξίδι όλων των ημερών εις ώ κ ε α ν ό ν... άουναρποτών.
—Τα άμυγδαλία «Παρόλι», «Γκαγιάν» και «Σύνθετον» αναχωρούν... πεζή μέσω λεωφόρου Συγγρού, από όπου θα εισέλθουν εις την μαύρη θάλασσαν... των οικονομικών μας.
—Το άμυγδαλίο «Ποιητική Συλλογή» αναχωρεί διά τόν μπασάλιν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Συμπολίτης κωφάλογος ζητεί συνεταιρίον διαθέτοντα κεφάλαιον 100.000 δραχμών διά ν' ανοίξουν μαζί χρυσόχοειον. Ό έν λόγω κωφάλογος διαθέτει πίν... ο σπίν του, η οποία, ως γνωστόν, είναι χρυσός.

ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΤΙΩΝ

Δύο: Τό δύο της τράπουλας σημαίνει, ότι σου πέφτε μία μεγάλη κληρονομιά, που είναι να χάσεις τό του σου.
Τρεις: Η τρεις σημαίνει, ότι εκπληρόνυμους... τόν χαρακτήρα του παππού σου.

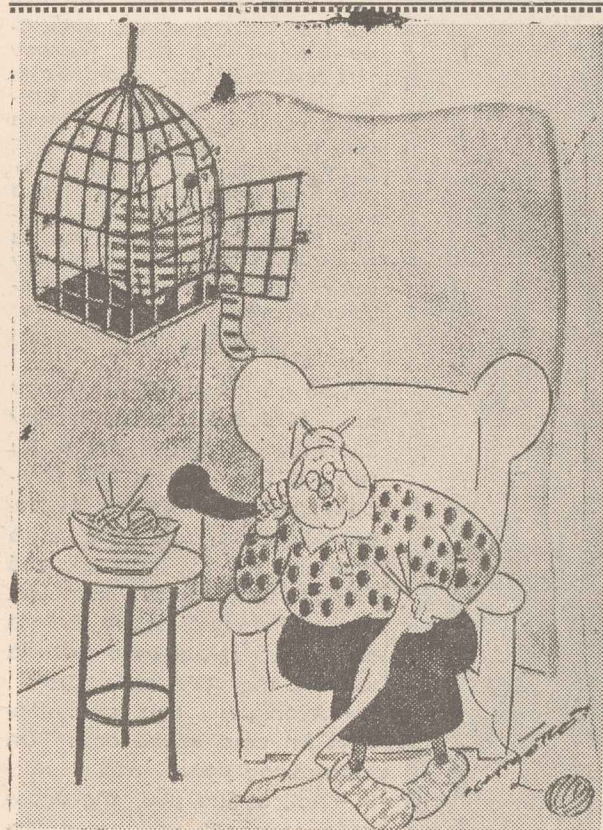
Πέντε: Τό πέντε κούπα σημαίνει, ότι θα παντρευθείς μία νέα πολύ άγνή, που σαν άπδόνι θα τραγουδά.
Και τήν ημέρα τού γάμου η κόρη των όνειρων σου θα κάμπι... τα πεντάδυμα τού Καναδά.

Έννιά: Τό έννιά σημαίνει έννοιες για τόν καρβάν, που κάθεται με νύκτι στις Αθήνας.
Εκτός άν ό' έχη έρωτευθεί η σπιτονοικοκυρά σου, όποτε... έννιά έχει ό μίνος.

Δέκα: Τό δέκα κούπες σημαίνει... ταβέρνα και μεθυσμένοι.
Τό δέκα παθαί σημαίνει... δούλα έρωτευμένη.

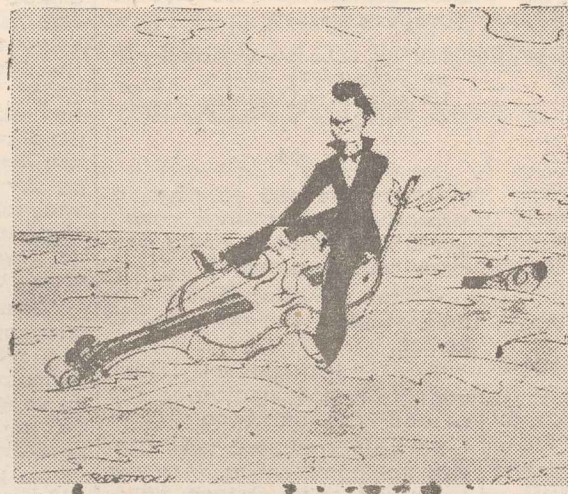
Ντάμα: Άν σου πέση ντάμα, σημαίνει ότι κάποιο από κορό για καθάλλιόρο θα σε ορέψη.
Η θά σε παντρευθεί, όποτε πάλι θε σε... χορέψη.

Η ΧΑΡΤΟΡΡΙΧΤΡΑ

Πολύ φυσικόν!

—Μου φαίνεται ότι σήμερα τό καναρινάκι μου δέν έχε όρεξη να κελαιόδη!

Σωτηρία άνυπακοή

—Ευτυχώς που δέν άκουσα τόν πατέρα μου, που έπέμενε να μάθω φλάουτο.

ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Έσχάτως ανασύρονται εύρηματα πολλά, άγνα διεσώθασαν από τήν αρχαιότητα.
Γι' αλ' αυτά καθένας μας με θαυμασμόν μιλά κι' αισθάνεται συγκίνησιν όλη η ανθρωπότητα.
Έκαμον οι άνοσηφες πολύ μεγάλα θέματα κι' έτσι πολύ ταχέως ό κόσμος ό αρχαίος θα καταστή γνωστότατος άπ' τα πολλά εύρηματα.

Υπάρχουν όμως φίλοι μου, κι' αρχαία άρκετά, άγνα διεσώθασαν και εις τήν έποχή μας και μάλιστα αυτά
να τα ανακαλύψουμε μπορούμε μοναχοί μας. Αίφνης άν μπορούμε σήμερα εις ένα ρεστοράν που είναι και πολυτελές, όπως σπόν τίλο γράφει, ποσώς δέν άποκλείεται να βρούμε με χαράν τίς... Στυμφαλίδες όρνιθες θροασμένες με πλάσι.

Με λίγη μόνο προσοχή μπορεί κανείς να βρή αρχαία αύθιρη.
Ίδωτε έναν γηραιόν, που έχει φίλη νέα, ή τις το πορτοφόλι του άπομυζά γενναία. Αυτός ό γέρος κύριος μετά τού τόσο κλέους Είπε-άλλοι!—της έποχής σκεδόν... τού Περικλέους.
Η φίλη του με μία φωνή σαν να τραγουδά άγρώς τόν μ α δ ά.
Και έτσι η έμφανισις τού φουκαρά τού γέρου ύπενθυμίζει άγαλμα της Νίκης της... ά π τ ε ρ ο υ.

Ό θίος είναι ό αυτός και τώρα και άείποτε.
Η έποχή τού Όμήρου και τού... Μελά τού Σπύρου δέν βρίσκω να διαφέρουν περίπου κατά τίποτε. Και τότε ύπήρχαν άσχημοι, και άλλοι πιο ώραιοι και... τρακαδόροι, φυσικά, άφού ύπήρχαν χρέη. Και εις τήν αρχαιότητα κανένας συναντά πολλές γυναίκες άγριες και πεθερές έξω φρενών.
Η Κλυταιμνήστρα σκότωσε μ' ένα τρανό μπολντά τόν άνδρα της και έγινε... Κάστρου των Μυκηνών.

Σ' όλους ιούς χρόνους, φίλοι μου, ό κόσμος ήταν (ίδιος)
Μεταμορφώσεις παλαιά έγραφεν ό Όδύσσεος και τίς όποιες δύνασαι και τώρα ν' άνταμώσης άρκει, πρωί, να ίδης πως τόσες ευειδέεις στό πρόσωπό τους βάφονται. Να οι... μεταμορφώσεις!

Πολλά αρχαία σύνεργα και σήμερα θα δΐτε, Αίφνης σε σπύι σύγχρονο έάν τυχόν βρεθΐτε και μία ματιά όλόνυρα ρίξετε φευγαλέα.
Πολλά ά ρ χ α ι α θάβρετε τού... Δημοκρατηρίου, έπίσης, άν προσέξτε, μία περικεφαλαία θα δΐτε εις τήν κεφαλήν... ουζόγου ήλιθιού!

Ο ΜΑΓ'ΚΑΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΣΤΑΔΙΑ

Της ταχύτητος:

Πρώτον στάδιον: Δύο χιλιόμετρα τήν ώρα, όταν ά μέριμνα περιπατάς.

Δεύτερον στάδιον: Δέκα χιλιόμετρα τήν ώρα, άν λάθης μέρος στους άγώνες που γίνονται κατ'αυτάς.

Τρίτον στάδιον: Πενήντα χιλιόμετρα τήν ώρα, όταν... κρωσιάς.

Της ήλιειότητος:

Πρώτον στάδιον: Έρωτεύεσαι τακτικά.

Δεύτερον στάδιον: Πηγαίνεις στις διαλέξεις τακτικά.

Τρίτον στάδιον: Δίνεις δανεικά.

Ο Ιατρός

ΠΕΝΝΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Πολλά τα περίεργα έκτίθενται εις τήν έκθεσιν της Νέας Υόρκης.

— Έκτίθεται ρούζ για τα χ ε ι λ η... της άδουρας.

— Έκτίθεται όδοντόπαστα δια τούς... όδοντωτούς σιδηροδρόμους.

— Έκτίθεται μπκάνημα, δια τού οποίου θεραπεύεται η άρτηριοσκλήρωσις, που παρατηρείται στις κεντρικές ά ρ τ η ρ ι ε ς... των πόλεων.

— Έκτίθεται μία φρουτιέρα δια τόν κ α ρ π ό ν... τού κεριού και για τα μ ή λ α... τού προσώπου.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Η νέα συλλογή τού κ. Όρνιου Έλσφροσκιωτου μάς έφριξε σε μεγάλην συλλογήν. Είναι αλήθεια ότι έκει μέσα υπάρχουν ποιήματα με πολύν λυρισμόν και παραληρισμόν, σαν αυτό:

Ηρεμό κτύπημα μουντό
στην μεντισεόλα της μνήμης
Τά σύννεφα παίζουν πρέφα
και κάτω τού περιδάλι
όπου ταξιδεύουν τα λευκά χέρια
ζητώντας καμνέριον κ.λπ.

Μπορεί μονάχα κανείς να παρατηρήσει, ότι ό στίχος είναι έλεύθερος, ενώ έπρεπε να ήταν δεμένος και ό στίχος και ό ποιητής. Έπίσης έχω να παρατηρήσω, ότι ό τέταρτος στίχος χ ω λ α ν ε ι. Μήπως τόν παρέσυρε κανένας αυτόκτιστος; Έν τούτῳ περιπτώσει είναι κρίμα που έγλύτωσεν ό ποιητής...

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ

Όρεϊθασία

—Πελοπίδα, αντί για πάντα! θα φταρνιστώ!

ΤΟ ΜΑΝΑΒΙΚΟ ΚΑΤΕΥΘΥΝΕΙ ΤΗΝ ΜΟΔΑ!

Μία φόρμα γλυκύστατος γαρνιρσμένη με ένα μάστο αντίδια, αποτελεί ένα καπέλλο κτενιέ-κρί!

Σ' ένα θεατρικό έργο τού Ουδίσκ συζήτησαν σ' ένα σαλόνι για τα γυναίκα καπέλλα.

— Πρέπει να ιδίτε, λέγει ένας από τούς συνομιλητάς, τα καπέλλα της αυζόγου μου. Ά, είναι πολύ ένδοξα! Έχουν γίνει σκεδόν από τό τίποτε.

— Όλα τα ώραιο γυναικεία καπέλλα γίνονται από τό τίποτε, αγαπητέ μου, συμπληρώνει μία παρρησιασμένη στη συζητήσι γυναίκα.

Αυτό είναι σωστό. Η μόδα των γυναικείων καπέλλων είναι μία τέχνη, η οποία ξεκινά σκεδόν από τό τίποτε και έπιτυγχάνει άξιοθαύμαστα άποτελέσματα. Από τήν συναρμολόγησι μερικόν κομμάτιων πανιού, που δέν χρησιμοποιούν για τίποτε άλλο, μπορεί να κατασκευασθ' ένα πολύ άξιόπρεστο καπέλλο.

Άρκει να έχη η καπέλλο φαντασία, όποτε μπορεί μέν άναδύσθαι από τήν καπέλλο: Τί μυστικός σύνδεσμος μπορεί να ύπάρξη μεταξύ ζορζαδικών και μόδας; Ίσως να μπορεί κανείς να βρή κάποιον όμοιότητα μονάχα μεταξύ των κρεμμυδιών και των καπέλλων. Και τα κρεμμύδια και τα καπέλλα γίνονται συνήθως αίτια πολλών... δακρύων.

Άλλ' εδ'ό πρόκειται περί γενικής άλληλοεξαρτήσεως μονάχου και καπελλάδικο. Θάρρει κανείς ότι τό ραβδί κάποιου μάγισσας επέτυχε μία όδιδι-ακή μεταμόρφωσι. Μετεμόρφω-

σε τό μανάβικο εις οίκον μόδας...

Σίς φόρμες των μοντέρνων γυναικείων καπέλλων διαλέγουμε τα προϊόντα των κήτων και των όπωροφόρων δένδρων, που διαλαλεί ό μανάβης στις γειτονίες. Με τα σκήματα όμως, που παρέχουν τα είδη της μανάβης, έχουν γίνει τόσον άπόστοι, πρωτότυποι και πολύλοκοι συνδυασμοί, ώστε έ-

Με λίγο άνιθο και δύο μπανάνες γίνεται ένα πρώτης τάξεως μοντέρνο καπέλλο.

χουν δημιουργηθ' έθάρματα γο πνευτικού εξωφρενισμού.

Τι μορτυρούν όλα αυτά; Ότι ύπάρχει στα κεφάλια των έμπνευστών της μόδας των καπέλλων άμετρη φαντασία. Και αυτό είναι πολύ ένδοξον. Κυττάτε στα κεφάλια των γυναικών: Έπικέθονται σε σκήμα καπέλλου οι πιο άκαλινστοί καλπασμοί μιας εξαλλου φαντασίας. Η φαντασία αυτή, για να πάρη φωτιά και να δημιουργήσ' έλα έκείνα τα άσυμμετρα τερασάκια εξωφρενισμού, που λέγονται μοντέρνα γυναικεία καπέλλα, δέν χρειάσθηκε τίποτε άλλο παρά να ει-ξη μία ματιά σ' ένα μανάβικο. Μά είναι θοομάσιο! Είναι καταπληκτικό!...

Σ' αυτήν τήν χαριτωμένη ιστορίαν της προέλευσεως των γυναικείων καπέλλων έπαληθεύονται οι νόμοι της μενάβης Τέχνης. Η τέχνη ξεκινά από τήν φύσιν, αλλά δέν σταματά ποτέ σ' αυτήν. Τήν εξωραίζει. "Η, για να μιλήσουμε γενικότερα, μάς τήν παρουσιάζει, και άπτεχνικά.

Παράδειγμα η γλυπτική και η ζωγραφική. Ό γλύπτης με μοντέλο έναν ζιπάνο κατασκευάζει έναν αυτόκατάρα της αρχαίας Ρώμης. Ό ζωγράφος με πρότυπο τό κεφάλι ενός άλφιου κατασκευάζει έναν από τούς έφτά άσους της αρχαίας Έλλάδος. Εύρεθ'κα κάποιο στο έργαστήριό ενός ζωγράφου τήν ώρα που ένα τριπέρο μαντίλο μεταμορφώνεται, έ-

Άλλο ένα καπέλλο της μόδας καμμένο με ύλικά που τα έπρωήθευσε τό μανάβικο. Μία τούφα κορταρίων στο κεφάλι καλλιτεχνικότητα τοποθετημένη άποτελεί τό ένόν πλός-ούτραν τού μοντερνισμού...

Η ταπεινή κατασρόλα άναφάνεται εις τήν περιωπήν καπέλλου. Και αυτό είναι κάτι. Μαθαίνουμε να μη θεωρούμε τόσο άσήμαντο και πεζό άντικείμενο τήν κατασρόλα. Τα πάντα γύρω μας από τό μανάβικο μέχρι τής κουζίνας, άποκτούν κάποιον εξωραισμόν, χάρις στό μπρίο της γυναικείας φαντασίας.

Και να σκέφτεται κανείς, ότι έμεις οι άρρενες είρωνεύομαστε αυτό τό εξωραιστικό κατόρθωμα της γυναικός, η όποία μεταβάλλει με καλλιτεχνικήν αυτάρχημα μαεστρίαν εις στόλμα της κεφαλής της τό άκρο μαγευτικό σκεύος και τό άνόητο είδη της μανάβης! Και δέν βρίσκουμε να πούμε τίποτε άλλο για τα καπέλλα της, παρά τό ότι είναι εξωφρενικά. Αυτό άποδεικνύει ότι δέν μπορούμε να παρακολουθήσουμε τα παιγνίδια της της γυναικείας φαντασίας, διότι δέν έχουμε έμεις φαντασίαν. Συμπερασμα: Είμαστε άδύλυντοι!...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Και τί σας λέει αυτός ό ύπέρκοσος σύνδεσμος τριών σκόρδων και ενός κουνηπισιού που φορεί με έξαιρετικήν χάριν η γοπητική αυτή κυρία;

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μέσα στην τροπική Ζούγκλα, δύο παιδιά, ο Έκτορας - ένας καρπούρης έντεκα χρονών - και η Έλζα, δέκα χρονών, προχωρούν με την μητέρα τους προς το Σαν Λορέντο, την πόλη των κατεργών. Έκει βρίσκεται φυλακισμένος ο πατέρας τους που δικαστηκε δικά. Πριν γίνουν για να τον σώσουν γιατί η μητέρα έχει μαζί της ένα φακέλλο με διάφορα έγγραφα που αποδεικνύουν την αθωότητά του. Προχωρούν με κλίμα... βάζουν μέσα στη ζούγκλα, αλλά η μητέρα τους δεν αντέχει στη φοβερή ζέση του Ήλιου, και πεθαίνει από ήλωση. Προτού όμως ξεψυχήσει, τους επισημαίνει τον φακέλλο με τα πολλά έγγραφα που φέρνουν πίσω τους. Η μητέρα τους, παρουσιάζει μέσα από τη λήκη ένα εγχειρίδιο, δίνει Ευρωπαϊκές και διαπορεύουσες για τη δικαιοσύνη τους, αλλά τα φέρεται με τα πολλά έγγραφα που φέρνουν πίσω τους. Η μητέρα τους, παρουσιάζει μέσα από τη λήκη ένα εγχειρίδιο, δίνει Ευρωπαϊκές και διαπορεύουσες για τη δικαιοσύνη τους, αλλά τα φέρεται με τα πολλά έγγραφα που φέρνουν πίσω τους. Η μητέρα τους, παρουσιάζει μέσα από τη λήκη ένα εγχειρίδιο, δίνει Ευρωπαϊκές και διαπορεύουσες για τη δικαιοσύνη τους, αλλά τα φέρεται με τα πολλά έγγραφα που φέρνουν πίσω τους.

6ον

Περιήγημα! Λέει, τώρα είμαι ανώμαλος. Έμπρός, λοιπόν!... Πρέπει να μάθουμε αν οι άλλοι είναι διατεθειμένοι να με βοηθήσουν!

Κατεβαίνει στην αβύσσ, βρίσκει τις δύο μουσικές, παίρνει μίαν από κάθε χέρι και προχωρεί προς το μέρος όπου είναι τα υπνωτήρια των άλλων καταδικών.

Περπατάει κάτω δέκα λεπτά, όταν τόν σταματά ένας σκοπέρις.

Τις εί:

- Στρατιωτικός επόπτης.
- Πι-οκώρεις εις το σύνθημα.
- Μά πάρ' η όρντ, το ξέχασα! Μά εινε άνθρωποι κι' αυτό που θ' αλλάζουν κάθε μέρα;... Άλλα σήματα εινε 'Α φέντι'. Τι λες εσύ;

Ο Σπυγματιμένος, που κάνει τον μεθυσμένο, έχει μια κορμιοστασία πολύ γνωστή εις τόν φρουρόν. Η σιλουέτα του μοιάζει καταπληκτικά με την σιλουέτα ενός επόπτη που τρελαίνεται κυριολεκτικά με το φένην και που εινε γνωστός σε όλους με το όνομα Περνόν, που εινε το όνομα ενός εργοστασίου ποτοποιίας.

Είσαστε σείς, κύριε Περνόν; Καλά θωρακισμένος, καθώς βλέπω!...

Μην ανησυχείς, πολυκακόρι μου... Πράντα ποτηράκια την ημέρα δεν βλέπουν. Άλλα και οίτε ένα φαρμάκον, θέλεις και ού λυγίς;

Γιατί όχι; εφενταίε ο στρατός... Κάνει φοβερή ζέση ο ήλιος... Άν καταρραμένη χώρα και καί ήθελα να έβλα στο στόμα μου να δροσίσω.

Παρε, λοιπόν, πιά... Πρώτης τάξεως παζ' μου! Αυτό σε κάνει και νοιώθεις πως είσαι ανώμαλος!

Μετά από ος κύριε Περνόν, λέει, διακρίνεις ο ναύτης.

ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΝ

μας, βλέπον λοιπόν στον κα τάλογο και προσπαθώ να τον σώσω.

«Οχι, σου είπα. Και αν επι μείνεις, θα βάλω όσους βρίσκονται εδώ μέσα να σε κάμουν κομμάτια!

— Δεν θα προλάβω, γιατί θα σου στρίψω το λαρύγγι... Και τόν Μαρριόν θα τόν σώσω εγώ! μονάχος μου, έστω και αν πρόκειται να το πληρώσω αυτό με τη ζωή μου. Και εάνε καλύτερος έτσι, παρά να δεχτεί τη θούβια ενός άλλου σαν κα σένα.

«Ενας πάταγος από πόρτες που ανοίγονται απότομα, θορυβία δημάτα και επιποτικές φωνές τόν έμποδίζουν να συνεχισθ.

Κάμποσοι άνδρες μπαίνουν διασπικά στο υπνωτήριο. Εινε τέσσαρες ά-απόδες με ζυρι-σμένο το κεφάλι και τη στολή του κατάδικου.

Είπε απ' αυτούς που έχουν διοριστή δοηθεί τόν δεσμοφύλακα και επιβλέπον τους άλλους καταδικούς όταν εργάζονται.

«Ενας Ευρωπαίος εινε επί κεφαλής. Φορεί στολή στρατιωτικού φύλακα και από τη ζώνη του κρέμεται ένα πιστόλι. Οι ά-ροπάδες εινε κι' αυτοί ώπλισμένοι με χονδρά ραβδιά, με τα ό-ποια καθεύδουν ευχαρίστως τις πόλεις εκεινων που δεν υπακούουν αμέσως.

«Ο επόπτης κρατε έναν πυρσό και το φως του παλμωμένου το πρόσωπό του, που εινε κα-τοκκίνο από το κρασί. Άκούετα η βροντηρή φωνή του:

«Όλοι άπάνω για το προσ-κύλλητρο!

Το υπνωτήριο έχει μικρός πε-νίττα μέτρω. Ήπαρχουν εκεί

μέσα δύο παράλληλες σειρές ά-πό αίωρες που απέχουν από το δάπεδο καμιά εξηντοριά εκα-τοστή και χωρίζονται από ένα διάδρομο ενός μέτρου.

«Ο Σπυγματιμένος βρίσκεται στην άλλη άκρη, στο σκοτάδι. Άναγνωρίζει αμέσως τόν επι-στάτη και μουρμουρίζει:

— Ο κύριος Περνόν... ο άλλ-θνός... Είμαι χαμένος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7ον

«Ο Σκελετός εινε ένας από τους παλιούς εκεινων καταδι-κτους, η μυστηριώδης δύναμις τών όποιων άφηνε τις δια-τάγες της. Δευθύνσεως, με τις άπειλες και τις τιμωρίες, με τους καινονομημούς και το δικαίωμα ζωής και θανάτου που έχει στους καταδικούς.

Ποτέ όμως δεν επιβάλλεται στα φανερά, ούτε με δια. Πάν-τα στα κρυφά και πονηρά, με έ-να σωρό τεχνάσματα, που φαι-νομενικά δεν έχουν κανένα σκοπό ή ωφέλεια, αλλά που μιά μέρα εξασφαλίζουν την έλευ-θέρια σ' αυτόν που τα μεταχει-ρίζεται.

Γιά να πετύχη την δραπέτευσ-ή του Μαρριόν ο Σπυγματιμένος έχει απόλυτην ανάγκη τών παλαιών αυτών καταδικών που έχουν άρρηκτο τους τόν Σκελε-τό. Χωρίς αυτούς, χωρίς τήν βο-ήθειά τους, άπολύτως τίποτε δεν μπορεί να κάμη.

Με μεγάλο λοιπόν κίνδυνο της ζωής του έπλην να ζητήσει αυτή τη βοήθεια. Και γιά να κα-ταλάβετε καλύτερα την έπιμο-νή του Σπυγματιμένου και τις πιθανές συνέπειες της άρνήσε-ως του Σκελετού να τόν βοή-θησθ, πρέπει να ζέσετε ότι, παρ'όλη τη φαινομενική του

Εκτός όμως αυτού δεν έπρε-πε να χάσουν καθόλου καιρό, και αυτό πρό πάντως απαιρού-λπος τόν Σπυγματιμένον.

«Ο Μαρριόν εινε κατοδικωσθή εις θάνατον. Μετά τρεις μέρες το Άνωεπιρωτικόν Συμβούλιον ε-ξέδογες τήν άπόφασή του.

Και θα σφαλάς θα έπεκώσανε τήν πρώτην άπόφασή, όπως συ-μβαίνει πάντα σε τέτοιες περι-στάσεις, και ο δικτυχής κατά-δικος θα έπερτε στη λαιμή-τομο.

«Εξάφνα, έχει που οισκόταν, ο Σπυγματιμένος είδε ότι τόν άπειλούσε ένας άμωστός κιν-δυνος, πράγμα που τόν έμπο-δισε να συνεχισθ τις σκέψεις του. Ο επόπτης Περνόν βρί-σκεται πολύ όμα του και από μιά στιγμή στην άλλη μπορεί να τόν ανακαλύψθ.

Πρέπει να έκομμε το νο-μο! σκέφτεται ο Σπυγματιμέ-νος. Δεν εινε καταλλήλη η ση-μείν γιά να κάμη καμιά δια-κεία. Πρό πάντως πρέπει να γλυτώσουν τα παιδιά!

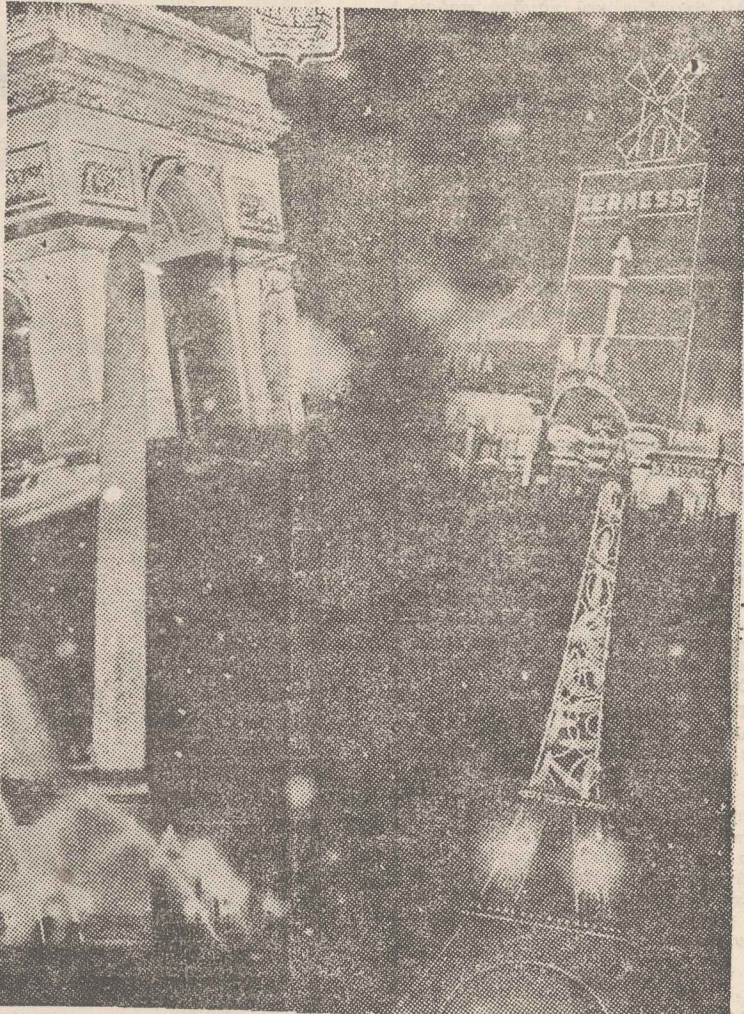
Χάνεται γρήγορα κάτω από τήν αϊώρα του Σκελετού και χάνεται ακριβώς τη στιγμή που ζυγνυθόν οι κατάδικοι και άοι-ζουν να τεντώνονται.

— Σκαρμός, γιατί θα δουλέψθ πάλι το ραβδί! φωνάζει ο επι-στάτης με φωνή που εινε δρα-κνυ από τα πόδια.

Φαίνεται πολύ άφερος ο κα-λός κύριος Περνόν. Και έπειδή όλοι ζέρουν ότι γίνεται θηριώ-δης όταν μεθάρι, κανείς δεν τολμά ν' άνοιξη το στόμα του. Οι αϊώρες, που σπριζόνονται σε δύο όρθους πασσάλους από τις άκρες, εινε τόσο κοντά ή-μιά με τήν άλλη, που έγγιζον. Και η λεπτομέρεια αυτή εινε πολύ ευνοική γιά το τολμη-ρότατο σχέδιο που έθελε αμέ-σως εις έφαρμογήν ο Σπυγμα-τιμένος.

Προσπαθώντας να μιν κάμη τόν παραμυρρόν άουδον, σέ-νεται με τήν κοιλία κάτω από τα δριμυρά εκείνα κρεβάτια που μοιάζουν με κούνιες. Α-λοιομον άν άγγισθ κανέναν απ' αυτούς που εινε. Ζαπλωμένοι άπανού! Ο άλλος, μιν ηξού-ροντας ποίος εινε, θα φωνάζη και ο επόπτης θα τόν άνακα-λύψθ.

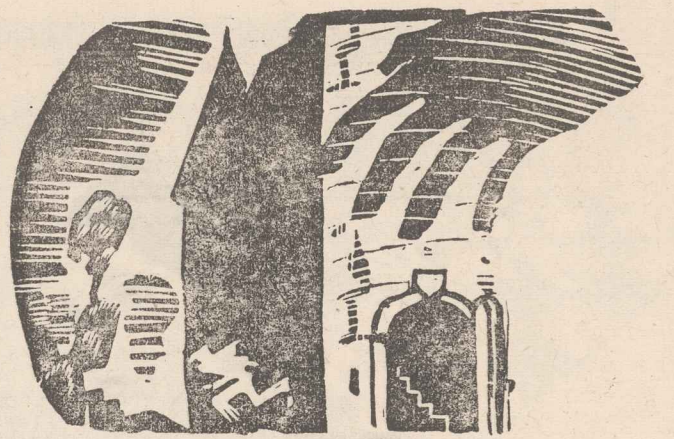
Προχωρεί λοιπόν, σιγά, σι-γά σταθερά προς τήν πόρτα,

Είς τήν «Φωτογραφικήν Έκθεσιν των Γάλλων έραστοκινών του φοκοφύ, που ήνοιξε πρό ήμερών, έθαυμάσθ η άνωτέρω άριστοτεχνική φωτογραφική σύνθεσις, που επιγράφεται «Πα-ρισία και όπου φαίνονται φωτογενήμενα τα χαρακτηριστικώ-τερα μνημεία της γαλλικής πρωτεύουσας

ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΙΑ

ΠΕΡ.Π. ΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΡΟΝΥ ΒΑΓΚ

ενώ ο επόπτης με τους ά-α-πάδες του κατευθύνεται στην άλλη γωνία του θαλάμου.

Η βραχνή φωνή του Περνόν φωνάζει τους άρρωστους, με τους όποιους εινε σημειωμένοι οι κα-τάδικοι.

«Εξάφνα οκτώ!... Έμπρός ο εξάφνα δέκα!... Άνοιχτε τα μάτια και τ' αυτιά σας, γιά-τί θα δουλέψθ το ραβδί!... Φω-νάστε τους ζυγνούς άρρωστους.

Παρών! φωνάζει ο κατάδι-κος που έχει αυτόν τόν ά-ρρωστό.

«Εξάφνα δέκα!... Έμπρός ο εξάφνα δέκα!... Άνοιχτε τα μάτια και τ' αυτιά σας, γιά-τί θα δουλέψθ το ραβδί!... Φω-νάστε τους ζυγνούς άρρωστους.

Παρών!

«Ο Σπυγματιμένος έφθασε τώ-ρα κάτω από τήν τελευταία αϊ-ώρα, πολύ κοντά στην μισοάνη-γμένη πόρτα, που φρουρείται ό-μως από έναν γιγαντισμό ά-ραπτή, ώπλισμένον με το χον-τρο ραβδί του.

Καθώς εινε συκμμένος, ο Σπ-γματιμένος άποδέξει τόν άσπ-ρη από τα πόδια και τόν ρίχνει κάτω. «Επειτα, ένώ εκεινος φ-νάζει και χτυπιέται, αυτός όγαι-νει γρήγορα, κλειδώνει απ' έ-ξω τήν πόρτα και άπομακρύνει-ται διασπικά.

Με στενογμών άνακουφισέ-ως γιατί έδωθηκε από τη δύσκολη εκείνη θέσι, ο Σπυγματιμένος προχωρεί προς τήν πασσαλινή μάντρα. Άλλά ένας σκοπέρις τόν σταματάει:

— Τις εί:

Στα κάτεργα τέτοιου είδους εκπληξείες βρίσκονται στην ή-μεροπία διάταξή και μπορεί να τις δοκιμάσθ κανείς κάθε σι-μμή.

— Να σε πάρη ο διάολος, να σε πάρη!... Δεν με άναγνών-ζεις, λοιπόν; φωνάζει γελλών-τας ο φευτο-επόπτης.

— Ά, με συγχωρείτε!... Σεις είσαστε, κύριε Περνόν!

— Νολ, βέβαια. Ποιος άλλος ήθελες νάνε;

— Μά σάς είδα να περνάτε τρεις-τέσσαρες φορές.

— Φαίνεται πως μέθυσατε, άγα-ππητέ μου, και τα βλέπεις δι-πλά!

— Η μάλλον τετραπλά!... Μά το λέτε αλήθεια, κύριε Περνόν; Δεν περάσατε πάλι τώρα δά με τους άρρωστους σας;

— Όχι, σου λέω! Είσαι μεθ-υμένος!...

— Και όμως με τιμωρήσατε με τέσσαρες μέρες κράτη γιά έλλειψή σεβασμού προς έναν άνωτερον... κατά τήν εξάσκη-σί της ύπηρεσίας του!

— Δεν ζέρετε τί σου γίνεται! Είσαι μεθυσμένος, σου λέω!

— Μά φου σάς είδα και σάς μίλησα, κύριε Περνόν.

— Τότε δεν είσαι μονάχα με-θυσμένος, αλλά και τρελλός!... Έλα, μιν κάμη τόν θάλα. Σου χαρίζω τις τέσσαρες ήμέ-ρες και σε περιμένω αύριο να πούμε μαζί λίγο άφέντι. Καλη-νύχτα!

— Ευχαριστώ, κύριε Περνόν! Είσαστε πολύ καλός, κύριε Περνόν!... Χαίρετε.

Άφου έγγλύτωσε και απ' α-τόν τόν κίνδυνον, ο Σπυγμα-τιμένος άπομακρύνεται θιασι-κά, ένώ ο στρατιώτης μουρμου-ρίζει σαν άποδοκιμμένος:

— Λόγω τιμής, δεν καταλαβαί-νω τίποτε απ' αυτήν τήν ιστο-ρίαν!... Ίσως να έχρ δικρο ο κύριος Περνόν: θα είμαι μεθ-υμένος!

«Ο Σπυγματιμένος κατευθύ-νεται τώρα προς το κελλί του, μη ζέροντας άν ποτέ ην πάρ

πρώτα στον Ήσκόμπα γιά να του επιτρέψθ τα ρούχα που ά-να-νέστηκε ή μήπως πρέπει να τα κρατήσθ άκόμη, γιά-τί μπορεί να τού χρειαστούν άργότερα.

Προτού άποφασισθ δεν μπο-ρεί ν' άντιστοιχή στον περσασμό και άρχίζει να περπατά άργά κάτω απ' τα πελώρια δέντρα, παίνοντας θαθεία τήν άνα-πνή του και γεμίζοντας το στή-θος με τόν δροσερόν άέρα που έρχεται από το ποτάμι. Έτσι γιά μιά στιγμή, έχει τήν αυτα-πάτη της έλευθέριας.

Εινε βέβαια ήρωική ή κρη-θεοσύ του να πάρ πάση να κλει-δί τ' αυτό το κελλί, ένώ δά μπο-ρούσε να δραπέτευθ εύκολώ-τα απ' εκεί.

Ήπαρχει όμως ένας σοβαρώ-τατος λόγος που τόν άναγκά-ζει να το κάμη αυτό, μιά αϊτία επιποτική, στην όποιαν ύπα-κούει ευχαρίστως.

— Το κάμη γιά τα παιδιά! Λέει θαύματα συγκινημένος. Και όμως, δεν μπορούσα ποτέ κάμη να πιστέψω πως ήταν δυνατόν ν' άναπνήσθ αυτά τα λασμοτά-κια, ούτε πως ή άσπρη αυτή θα μου έφερνε τόσο γλυκεία παρη-γορία!...

Έν τώ μεταξύ έχει πλησιόσει στους πασσάλους, γιά να όρθη το κατάλληλο σημείο απ' όπου δά πηδήσθ μέσα.

Όσοόο ο περσασμός εινε μεγάλος. Λίγες στιγμές έλευ-θέριας άκόμη τού εινε άπο-ροίπτες...

Εξάφνα, κλαίγοντας από τόν θυμό του και τρίζοντας τα δόντια, πηδάει άπάνω στους πασσάλους από το άλλο μέρος, διασπίζει τρέχοντας τήν αϊλή και σε μιά στιγμή φθάνει μπρο-στά στο τρίτο κελλί.

Ένα μικρό σωματάκι εινε ε-κλωμένο χάμου. Μέσα από το κτίριο ακούονται πνιγμένες κραυγές. Ο πατέρας τού μι-κρού ουρλιάζει από πόνο και γανάκτισή!... Όλα αυτά νι-όνται μέσα σε λίγα δευτερό-νιο!

Άλλά εινε κι' αυτός πολύ τα-ρονημένος, φοβάται μήπως ο τραυμα εινε σοβαρό, κανένα σπασμό τις κνήμης ή τίποτε χειρότερο...

Άλλά δεν μπορεί να σκε-φθ, Σε λιγάκι οι στρατιώτες και οι δεσμοφύλακες θα μπου-νε μέσα στον περίβολο και ίσως έ-ρευνήσουν τα κελλιά... Πρέπει να λάθρ λοιπόν τα μέτρα του, θίγας να χάσθ καιρό.

Σπλάνει τόν μικρόν τραυ-ματισν άπάνω στο τρίτον κρε-βάτι του. Επειτα γύνεται δια-σπικά, άπλώνει τα ρούχα του, έδανείσκαται κάτω από το κρε-βάτι του και κρύβη τού μικρού κειμήλιου.

Σε λιγάκι θάρρη κόσμος!... Άλλά μη φρόδασι, μικρέ μου!... Όχι, δεν φοβάσαι, άπάν-τα εί ο μικρός με φωνή που μά-λα ακούεται.

Αυτά τα λόγια καθουαχάζουν τόν κατάδικον που κινείται μέ-σα στο άπόλυτο σκοτάδι, όση-πως τα μάτια του να είχαν τήν ικανότητα να βλέπουν εκεί μέσα.

Καθώς ήσυχια και μιν κι-νής καθόλου! Έτσι και άν έρθουν να φάσουν, δεν δά έ-δω κάτω!... Είμαι πολύ στενα-χωρά...!

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η ΕΒΔΟΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Γ. ΦΟΡΕΣΤΙΕ

λαρίων, ζητεί σε γάμο μία γυναίκα λευκή, όπως αυτός.

— Έ, ο' άρεσει, Βακιλέ: ρώτησε κατόπιν.

— Έν τάξει, Τζόε, έν τάξει! απάντησε ο Βακιλέ τρίβοντας τα χέρια του μέ ικανοποίησι. Μπορείς να τα καταφέρεις, ώστε το καρτί αυτό να φύγει άμέσως γιά τη χώρα και να μηθί στις έφημερίδες πριν χειμιάσιον!

— Θα φροντίσω. Έννοια σου, Βακιλέ.

— Μπράβο, Τζόε! είπε χαρούμενα ο Βακιλέ. Όταν έλαμπε ράβος από δω, την άνοιξη, μπορεί να μου φέρεις καμμία λευκή γυναίκα σαν του άξιωματικού...

— Ύστερα από είκοσιέξι ώρες, ο στολίσκος του Χάμιλν άρχισε να κατεβαίνει τόν Μάκενζυ, μεταφέροντας το «καρτί» του Βακιλέ σέ χώρες λιγώτερο γριες.

♦♦

— Η μίς Καίτη, ή καμιάρα του άποστολέου που έκτελεί την συγκοινωνία στο Μισσιουίππ, μόλις έτελεσε την υπηρεσία της άποτραβήχτηκε στην καμπίνα της. Όταν βρέθηκε μόνη έκεί,

άρχισε να όνειροπολή... ό,τι όνειροπολούν συνήθως οι νέες. — Η μίς Καίτη δέν ήταν πειά στην πρώτη της νεότητι. Είχε από καιρό περάσει τα τριάντα. Καί συλλογιόταν μέ πόνο όπ έτοι όπως ήταν, ξεραγιάνη, κι τριγυράρα και κοκκαλάρα, της ήταν γραστό να μείνι ό σε όλη της τη ζωή γεροντοκόρη.

Γιά να δώρη τις πένθιμες αυτές ιδέες, σκέφτηκε να διαβάσει καμμία έφημερίδα. Πάνω στο τραπέζάκι της άκρίως είχα... τα τελευταία φύλλα του «Νταίηλν Μοιήλν». Τό άνοιξε καί... τα μάτια της έπεσαν άμέσως στην άγγελία του Βακιλέ.

— Αδούλε! Είχε διαβάσει καλά. Δέκα χιλιάδες δολάρια! Ένας άντρας και δέκα χιλιάδες δολάρια! Η μίς Καίτη άναστενάξε.

— Άχ, πού να βρίσκειται άρα εν αυτό τό φρούριο Χ...

Δέν είχε, ελέγχετε, και πολλές γεωγραφικές γνώσεις ή κακομοίρα. Όλη νύχτα δέν έκλεισε μάτι.

Την επομένη τό άπόστολέο σπατάρισε στην Μιννεάπολι. Σάν τρελλά ή μίς Καίτη έπρεξε σά γραφέια της έφημερίδας πού είχε δημοσιεύσει την άγγιλία του Βακιλέ.

— Τό «φρούριο Χ...»: ρώτησε τό υπάλληλο. Πού βρίσκεται αυτό τό «φρούριο Χ...»;

— Ό υπάλληλος έκείπλησε έναν τεράστιο χάρτι. Σε μία άκρη του, μία άσπρη λουρίδα είχε την έπιγραφή: ΑΝΕΞΕΦΕΥΝΗΤΟΝ. Στην μέση άκρίως της λουρίδας αυτής υπήρχε ένας σταυρός. Ό υπάλληλος της τόν έδειξε.

— Νά, έδώ είναι! είπε. — Καί... είναι μακριά άπ' έδώ;

— Χίλια έξάκοσια έως χίλια όκτακόσια χιλιάματα... άπάντησε χαμογελάοντας ειρωνικά τό υπάλληλος.

— Μίς... ίκέτευσε ο Βακιλέ Μίς...

— Η μίς Καίτη έμεινε λίγο διαστακτική. — Στο κάτω-κάτω, είπε, στό τέλος, δέν φαίνεται κακός άνθρωπος...

♦♦

— Λίγες ήμέρες κατόπιν, τό φρούριο γιώταζε. Στο κυριώτερο διαμερίσμα του, πού είχε μεταβλήθι γιά την περίοισι ος έκκλησία, ο παπάς του φρουρίου εύλογοσε τους γάμους του Βακιλέ και της μίς Καίτης.

— Έξω από τό φρούριο, οι Έν-δρά έβριγκαν τουφεκιές στόν άέρα ενώ να δείχνον τόν ένα οισμό τους.

Και άρχισεν ή συζυγική ζωή του «Λευκού» ζεύγους Βακιλέ. — Ό δουκιζόμενος Βακιλέ, τρομοκρατημένος άπ' την γυναίκα του, δέν έτολμοσε ούτε να μιλήσει, ούτε να κοιμηθί μπροστά της. Κι' αυτή πάλι, νευριασμένη πού είχε χάσει τις άναπαύσεις της και άπογοιτευμένη πού...

— Ό δέκα χιλιάδες δολάρια δέν είχαν καμμία άξία στόν έρημωτό αυτόν, ξεθωιάμεν στόν άντρα της...

Κι' ο Βακιλέ άδυνάτιζε, σουρώνε, «έβλεπε τό άνδρά του να συντριβώνται ένα-ένα. Είχε καταντήσει πειά ό υπηρέτης της κυρίας Βακιλέ. Καί ούτε μπορούσε να την δώρη, όπως τις προηγούμενες γυναίκες του. Αυτή τη φορά, βλέπετε, ήταν ένωμένος μέ τη γυναίκα του «ένωπιον Θεού και ανθρώπων».

Δέν έτολμοσε να ηή ό κανένα τό παράνομό του. Ήταν τόσο ευεική ή κυρία Βακιλέ, καί έθύμωνε τόσο εύκολα.

Γ. ΦΟΡΕΣΤΙΕ

Δέν θα συναγωνισθώ την Αφροδίτη!

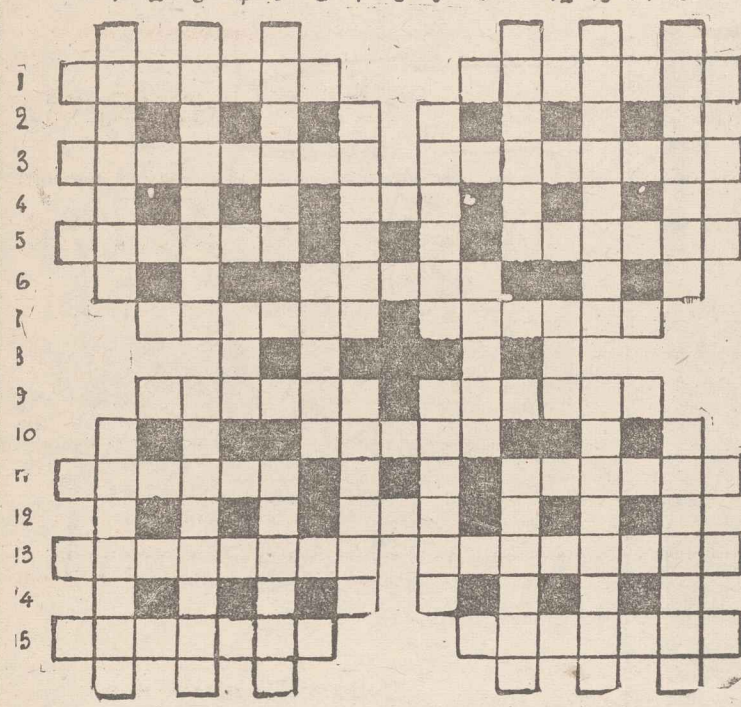
άλλα ασφαλή οι γνώσεις σας θα σας εύρουν ρομπιτικώτερη από κάθε άλλη φορά

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

ΑΡΙΘΜΟΣ 2

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

1) 'Αλιευτικόν όργανον ως κύριον όνομα, πολλών πόλεων της νεωτέρας 'Ελλάδος. — Πλίνθος ή μικυλινδρική ή τετράπλευρος διή ή επικαλύπτονται αι στέγαι των κατοικεί.

2) Δοχείον άποραίπτον διά την μεταφοράν μεγάλων ποσότητων ύγρου.— 'Ο κατάρμιος έξ αυτής ταυτης της χώρας εις την όποιαν κατοικεί.

3) Δοχείον άποραίπτον διά την μεταφοράν μεγάλων ποσότητων ύγρου.— 'Ο κατάρμιος έξ αυτής ταυτης της χώρας εις την όποιαν κατοικεί.

4) Άναφορική άντινυμία, έκρη στος ίδιους εις φράσεις δηλούσας θαυμασμόν, έκπληξιν κλπ. (τό θηλυκόν).

5) Μικρά και έπιμήκης παιδιές περιχλειομένης άκατέρας έν ό ρένον ή ύψηλάτων. — Ένάρτος, τιμός σμινός.

6) 'Ο γινώσκων τι κατά βάθος και ίδια έπιστήμη, ό πολυμαθής.

7) Όνομα διαφόρων ποταμών της 'Ελλάδος. — Ουράνιον όνομα.

8) Σκόπελος ή ύψαλος θαλάσσης, κυνός ζερα. — Έγγραφος πρόσκλησις διαδικου ή μάρτυρος εις τό δικαστήριον.

9) Άποδοτική ή όριος ένθα δυνατόν να προσεγγίζουν πλοία, έπίνοιον.

10) 'Ο εκ οισήρων ράβδων οικίος έπίνοιον. — 'Ο άποδοκόμενος τάς άρχάς πινος, υπέρμαχος, θιαούτης, (μεταφορικά σημασία).

11) Χρονικόν έπίσημα.

12) Χρηστικότητα, φιλαλληλία, άπονοια κακίας. — Άέριον άχρονον και άσπον, έν των κυρίων συστατικών του όσους και του άπομοφωρικού άέρος.

13) Ίκθυς φθάνων μέχρι τα δύο μέτρα, ή όσρ του εις εκ των άλλων περιζήτητων. — 'Ο έπιτιθείος, ό δειχός εις τό πόδιμα.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1) Σκευός πλεκτόν εκ κλάδων λόγου ή ιτέας ή εκ καλάνθης. — Δέν είναι πλέο θερμός και μεταφορικά: άπονος, μαλκόος.

2) Άποραίπτος διά την άποστολήν μίς έπιστολής.— 'Ο πύλακόμενος κατά παραλλήλους γραμμές.

3) Χρονικόν διάστημα.

4) Πανούργος, άνελικρινής.—Έπιμήκης στερέον όνομα χρησιμοποούμενον έν άβροβία υπό μίς ηλεκτρικής έταιρείας.

5) Φέρετρον, ασφοράγιος και καί' έπάρκων νεκρά.

6) Μακράν του να είναι άδωσα.—Κατά την διάρκεια μίς θεατρικής παραστάσεως, τα θέματα της θεατών είναι έστραμμένα προς τό μέρος της...

7) 'Ο μετακινούμενος διαν, έπιθετικός, άπότομος, άδικος.—Τρυφερός κλάδος.

8) Άπαράιπτος εις έναν ίππον κατά την ίππειον αυτού.

9) Τό κυριώτερον μέρος του άπορριπτικού όργανοισού. — 'Η ιδιότης του άπορριπτικού εις άκμην άκρον.

10) Τό πρώτον φως της ήμέρας τό προαγγέλλον την άνατολήν του ήλιου.

11) Έναυλαμάνεται στό σπ...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 1

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

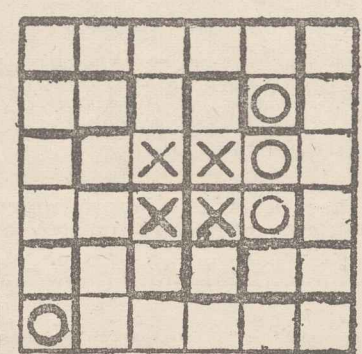
1) ΜΑΝΙΑ — ΡΟΗ ΙΧΘΥΟΣ. 3) ΑΛΙΕΜΟΝΗΤΟΣ. 4) ΟΡΜΗ — ΗΤΤΑ. 5) ΚΟΜΗΤΗΣ. 6) ΜΟΝΑΣ—ΝΕΥΑΣ. 8) ΑΣΕΛΗΣ. 9) ΒΕΛΟΝΗ. 10) ΠΟΤΗΣ — ΠΑΡΙΣ. 11) ΣΑΤΑΝΑΣ. 12) ΑΛΕΑ — ΡΗΜΑ. 13) ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ. 15) ΝΗΣΕΑ — ΟΡΟ — ΡΗΤΩΡ.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1) ΜΕΝΟΣ — ΠΑΝ — ΠΑΛΙΝ. 3) ΑΜΟΤΕΡΟΦΟΝ. 4) ΙΟΛΗ — ΑΙΑΣ. 5) ΚΑΤΟΛΗΣ. 6) ΕΣΜΟΣ — ΣΑΛΟΣ. 8) ΟΛΟΤΗΣ — ΚΑΙΤΣΡ. 10) ΚΗΘΗΝ — ΠΑΙΔΗ. 11) ΣΕΝΕΚΑΣ. 12) ΚΛΟΗ — ΡΟΠΗ. 13) ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΗΣ. 15) ΣΕΛΑΣ — ΑΗΡ — ΠΑΤΗΡ.

ΧΟΡΙΣΜΟΣ

— 'Η κατωτέρω δημοσιευμένη ει-κάν μας δεικνύει καθαρά πως έ-

πρεπε να χωρισθί το σκεδιάγραμ-μα της προπελδούσης έβδομά-δας.

ΜΕ ΣΠΙΡΤΑ

— Ένα άσυμμετρικόν τυπογραφικόν σφάλμα άλλαξε την παρελθού-

σαν έβδομάδα, την θέσιν των δύο κλισέ. Πρώτον «Τα τρίγωνα» και δεύτερον: «Με σπέρτα». — Έτσι, έ-κεί πού έπρεπε να είκαμε τετρά-γωνα είκαμε τρίγωνα και εκεί πού έπρεπε να έκαμε τρίγωνα είκα-με...τετράγωνα... Ζητούμε συγ-γνώμην από τους άναγνώστas μας...

— 'Ισού πάντως ή λύσις τού πα-γνιδίου μέ τα σπέρτα:
1) 14 τετράγωνα.
2) 11 τετράγωνα.
3) 10 τετράγωνα.
4) 7 τετράγωνα.
Αυτές ήταν οι όρθές απαντήσεις τις όποιες έπρεπε να δώσετε έν-τός 2 λεπτών.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

1) 'Η τελευταία ταινία της Γκρέ-τια Γκάρμπο ήταν ή περίφημη «Μα-ρία Βαλέφσκα».
2) «Κατακλινόμενοι ούρανοι» αυτή είναι ή μοναδική έφτεινή ταινία του Κλάρκ Γκέμπλ.
3) 'Ο Τίνο Ρόσοι είναι 33 έτών.
4) 'Ο πρωταγωνιστής της Τζάζ» αυτή ήταν ή πρώτη όμιλούσα ται-νία και ό 'Αθηναϊκός κινηματο-γράφος πού την έπαρουσίασε ήταν τό «Έντελς».

5) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

6) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

7) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

8) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

9) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

10) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

11) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

12) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

13) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

14) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

15) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

16) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

17) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

18) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

19) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

20) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

21) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

22) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

23) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

24) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

25) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

26) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

27) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

28) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

29) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

30) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.

31) «Χουαρέζ», ή μεγαλύτερα δη-μιουργία του Πάβ Μισβιν.